

mm

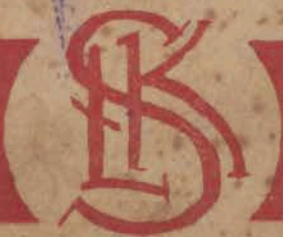
JEDNODNIÓWKA JUBILEUSZOWA

1908

XV

SK

ŁÓDŹ W SIERPNIU 1924

Do Szanownego Zarządu

Stowarzyszenia Techników

w/miejscu

Przesyłamy do łaskawej wiadomości.-

Sekretarz:

M. H. S.

Prezes:

M. H. S.

Łódź, w lutym 1925 roku.-

Zbiory
Spec

JEDNODNIÓWKA

JUBILEUSZOWA

ŁÓDZKIEGO KLUBU SPORTOWEGO

1908—1924

Komitet Redakcyjny:

**Arnold Heiman,
Inż. Stanisław Kowalski,
Karol Łukasiewicz.**

786

Łódź, w sierpniu 1924 r.

Zakupiono

od D.K.

V/1

dla

Miejskiej Biblioteki Publicznej

im. LUDWIKA WARYŃSKIEGO

w ŁÓDZI

№ 154874 od 2. XII 1966

Pr. 26. Reg.

Pr. Reg.

Okladka wykonana według projektu inż. S. Kowalskiego.

Klischee wykonane w firmie R. Borkenhagen, Łódź.

Odbito w Drukarni Państwowej w Łodzi.

TREŚĆ:

1. Słowo wstępne. J. Wolczyński.
2. Historia powstania i rozwoju Łódzkiego Klubu Sportowego 1908—1914. A. Heiman.
3. Działalność Ł. K. S. w latach 1916 — 1924. Inż. S. Kowalski.
4. Sprawozdanie Komisji Sportowej (piłka nożna). Inż. S. Kowalski.
5. Lekka atletyka. Cz. Rembowski.
6. Sprawozdanie sekretarjatu. K. Łukasiewicz.
7. Popularność piłki nożnej. L. Czeisler.
8. Budowa Parku Sportowego. Z. Skibicki.
9. Znaczenie sportu. Dr. J. Krausz.
10. Sport a młodzież szkolna. Inż. S. Kowalski.
11. Obecny stan naszego sportu. A. Rola.
12. Tym, co odeszli... K. Łukasiewicz.
13. Program jubileuszowy.
14. Zakończenie. K. Łukasiewicz.

DZIAŁ INFORMACYJNY:

1. Spis członków Ł. K. S.
 2. Warunki przyjęcia do Ł. K. S.
-

Zarząd Ł. K. S.:

Juljan Woźniak, prezes
Franciszek Feja, wiceprezes I.
Heljodor Konopka, wiceprezes II.
Karol Łukasiewicz, sekretarz I.
Bogusław Duszyński, sekretarz II.
Adam Sosiński, skarbnik I.
Stanisław Wnukowski, skarbnik II.
Bronisław Szemiot, skarbnik III.
Zygmunt Hanke, gospodarz I.
Władysław Kozielski, gospodarz II.
Emanuel Henneberg
Inż. Stanisław Kowalski } członkowie Zarządu
Zygmunt Skibicki }

Komisja Sportowa:

Inż. Stanisław Kowalski, Karol Waleński, Józef Lewalski,
Zygmunt Otto, Antoni Kowalski, Czesław Rembowski.
Trener klubu: Lajos Czeisler

Komitet Budowy Parku Sportowego:

Dyr. Józef Wolczyński, przewodniczący
„ Zygmunt Skibicki, zast. przewodniczącego
w Ł. Z. O. P. N. pracują z ramienia Ł. K. S-u:
Zygmunt Krachulec, wice przewodniczący Ł. Z. O. P. N.
Stanisław Piątkowski, sekretarz „
Heljodor Konopka, czł. Zarz. Wydz. Gier i Disc.
Zygmunt Hanke, przew. Kol. Sędziów
Edmund Andrzejak czł. „ „

Komitet Jubileuszowy:

F. Feja, A. Heiman, Inż. S. Kowalski, Z. Krachulec,
K. Łukasiewicz, Z. Skibicki, B. Sobocki, W. Taubwurcel,
K. Waleński, J. Wolczyński i J. Woźniak.

SŁOWO WSTĘPNE.

*Ojczyzno nasza droga,
Twe fizyczne zdrowie
Trwalsze jest, niż nieprzyjaciół
Uzbrojone mrowie!*

Zdrowie fizyczne narodu jest dziś jedną z najpoważniejszych trosk i zabiegów wszystkich cywilizowanych narodów. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż głównym czynnikiem, chroniącym ludzkość od degeneracji, zabezpieczającym jej tężyznę oraz zdrowie fizyczne pokoleń, jest sport.

Zrozumiały to dawno narody na Zachodzie, gdzie też zaobserwować możemy imponujący rozwój sportu we wszystkich jego dziedzinach.

Polska, wyczerpana niewolą, zniszczona najazdem podczas wojny, ma tyle do zrobienia po swoim zmartwychwstaniu we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego i państwowego, iż sprawę sportu musiało ująć w swoje ręce społeczeństwo, które w ciągu kilku lat naszego życia samodzielnego dokonało bardzo wiele w kierunku udoskonalenia istniejących od szeregu lat klubów sportowych oraz w powołaniu do życia całego szeregu — nowych. I nasza Łódź robotnicza ma również piękne tradycje sportowe. W szeregu istniejących licznych bardzo klubów sportowych na pierwsze miejsce wysunął się Łódzki Klub Sportowy (Ł. K. S.), dzierżący od szeregu lat mistrzostwo Okręgu Łódzkiego.

Tydzień od 10-go do 17-go sierpnia r. b. będzie tygodniem jubileuszowym Ł. K. S. Stanie on przed światem sportowym z dorobkiem swojej piętnastoletniej pracy przez urządzenie we własnym Parku Sportowym przy Al. Unji Nr. 2 Małej Olimpiady.

Niewątpliwie w dniach tych nietylko Łódź sportowa, lecz całe społeczeństwo łódzkie, tłumnie pośpieszy na zawody jubileuszowe, które poprzedzi uroczyste otwarcie i poświęcenie własnego boiska, dając tem dowód, że mistrza swojego, który w barwach narodowych wysoko podniósł dziedzinę sportu w naszym mieście, ceni i w pracy dla dalszego rozwoju zawsze popierać go będzie.

J. Wolczyński.

DRUŻYNA L. K. S. z r. 1911.

Stoją z lewej ku prawej stronie: Jarkiewicz, Z. Sienkiewicz, J. Lewalski, I. Nowacki.
Siedzą: Mühlh, Hauptfleisch, K. Kaszner, M. Poznański, J. Hanke, J. Kaffanke.

DRUŻYNA PIŁKI NOŻNEJ z r. 1913.

Stoją z lewej ku prawej stronie: Żakiewicz, Hanke, Bestwig, Müller, Smits, Hanke, Sienkiewicz
 Kłęczą: Poznański, Lewalski, Czekański. Leżą: Filipiński, Uznański. Siedzi: Kaffanke.

MISTRZOWSKA DRUŻYNA z r. 1913.

Historja powstania i rozwoju „Łódzkiego Klubu Sportowego“ 1908–1914.

W roku bieżącym zamykamy piętnastoletni okres istnienia i działalności Łódzkiego Klubu Sportowego. Świętując tę datę, czujemy się w obowiązku podzielić się z Szanownym Ogółem pewnymi uwagami, charakteryzującymi istotę działalności naszej instytucji oraz warunki jej rozwoju. Rok 1908 był tym momentem, w którym założonokamień węgielny pod zapowiadającą się skromnie początkowo a dziś już imponującą rozmiarami budowlę, ogniskującą w sobie życie sportowe naszego miasta. W roku tym powróciła do kraju nieliczna garstka młodzieży (A. Heiman, J. Hirszberg, i H. Lubawski), kształcącej się zagranicę, która przejąwszy się tamtejszem życiem sportowem i nabrawszy pod wpływem zachęcających nie wiedzianno. Inicyjatywa garstki młodzieży znalazła szczęśliwy podkład i odczucie wśród miejscowego społeczeństwa, bo w krótkim bardzo czasie zgrupowało się dość znaczne grono osób chętnych i oddanych tej pracy — zabawie i w ten sposób rozpoczął swoje istnienie Ł. K. S. W krótkim stosunkowo czasie organizujemy stowarzyszenie, oparte na prawidłowych zasadach i odpowiednim statucie, z władzami zarządu na czele. Instytucja nasza narazie działa konspiracyjnie, lecz jednocześnie czyni starania o legalizację stowarzyszenia. Atoli sprawa legalizacji natrafiła na poważne przeszkody, gdyż wówczas rząd rosyjski bardzo podejrzliwym i niechętnym wzrokiem spoglądał na odruchy, zmierzające do grupowania młodzieży i konsolidacji jej sił. Dzięki jednak energii i zapałowi ówczesnego zarządu w osobach: R. Wintera, I prezesa, Z. Sienkiewicza, H. Lubawskiego, J. Szwarca, J. Hirszberga i A. Heimana, jako członków zarządu, który nieraz poza pracą musiał poświęcić większą część swojego skromnego zarobku, cel zostaje osiągnięty i po 6 miesięcznych staraniach w połowie roku 1908 Piotrkowski Zarząd Gubernjalny legalizuje nasz klub pod nazwą „Łódzki Klub Sportowy“.

RYSZARD WINTER
I prezes Ł. K. S.

wzorów zamiłowania do sportu, powzięła śmiałą i szczęśliwą myśl przeszczerpienia rozumnych i zdrowych zasad wychowania fizycznego na gruncie rodzinnym. (Istniały już wprawdzie w tym czasie różne „Verein'y“, których działalność ograniczała się przeważnie do gimnastyki i współzycia towarzyskiego.

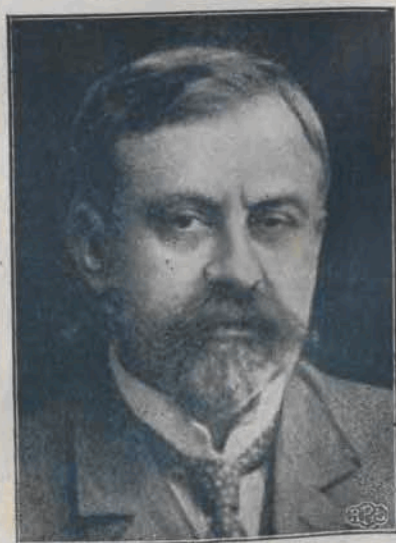
Piłka nożna, ta podstawa dzisiejszego sportu, była prawie nieznaną, albo źle znaną). O lekkiej atletyce wogóle nic

ARNOLD HEIMAN,
jeden z założycieli Ł. K. S.

z całą energią do budowy boiska i w niespełna jednym roku następuje uroczyste otwarcie g^o połączone z dniem sportowym, na który złożyły się zawody lekkoatletyczne i zawody piłki nożnej z drużyną A. Z. S., sprowadzoną po raz pierwszy z Krakowa. Nasze początkowe treningi moglibyśmy nazwać śmiało kopanią, lecz dzięki zapisaniu się do naszego klubu kilku absolwentów szkoły technicznej w Mitweidzie: Sienkiewicza, Łabędzkiego, Knabego i Kowalewskiego, którzy dzięki dużej znajomości sportu nadają naszym treningom właściwy charakter, w dość krótkim czasie stajemy się nieźle zgraną „jedenastką“, z którą tutejsze kluby zaczynają się liczyć. Nawiązujemy kontakt z Warszawą. Ówczesny jedyny klub sportowy „Korona“ jest dla nas przeciwnikiem dość słabym, gdyż spotkania z nim, odbywające się na zmianę to w Warszawie to w Łodzi, kończą się stale naszą wygraną. W roku 1909 podczas wystawy w Częstochowie, pod egidą i staraniem p. Pytłasińskiego, urządzono pierwszy zjazd polskich sportowych towarzystw, połączony z małą olimpiadą, na którą złożyły się ćwiczenia lekkoatletyczne i zawody piłki nożnej. Zawody te, jak na ówczesne warunki, wypadły dość pokaźnie. Nie mogę ominąć sposobności, aby nie wspomnieć o pewnym humorystycznym wydarzeniu dosadnie charakteryzującym postępowanie ówczesnego rosyjskiego rządu. Po przybyciu na stację w Częstochowie, ekspedycję naszą zaarrestowała policja częstochowska. Po dziś dzień jest to sprawa nie wyjaśniona, co spowodowało

Początkowo urządzamy nasze treningi na placu dziś już nieistniejącego stowarzyszenia sportowego „Victoria“, lecz w krótkim czasie z powodu nieporozumienia zmuszeni jesteśmy przenieść się na boisko towarzystwa „Kraft“, dzisiaj „Siła“. Brak na tych boiskach najprymitywniejszych urządzeń ujemnie wpływa na prawidłowy rozwój naszego klubu, to też dochodzimy wkrótce do wniosku, że tylko własne boisko może znakomicie podziałać na przyspieszenie jego rozwoju. Wniosek łatwy, lecz wykonanie bardzo a bardzo trudne, gdyż prywatni właściciele żądali za wynajęcie zbyt wiele a miasto zupełnie się tem nie interesowało. Dzięki jednak staraniom s. p. Horocksa i p. Taubwurcla nasze zabiegi zostały uwieńczone pomyślnym rezultatem. Firma Tow. Akc. J. K. Poznański, mając zrozumienie dla idei sportu, zaofiarowała nam zupełnie bezinteresownie oparkaniony plac przy ul. Srebrzyńskiej. Przystępujemy

s. p. HOROCKS,
członek honorowy Ł. K. S.

Drużyna piłki nożnej Ł. K. S. która rozegrała w r. 1909 zawody w Częstochowie.

Stoja z lewej ku prawej stronie: I prezes R. Winier, Z. Sienkiewicz, A. Kowalewski, K. Łabędzki, J. Montag, A. Panek, H. Lubawski, J. Hirschberg, K. Koniewicz, A. Heiman, J. Hanke i St. Lubawski.

I Drużyna Ł. K. S., która w r. 1912 w czasie uroczystości poświęcenia własnego boiska przy ul. Srebrzyńskiej, rozegrała zawody A. Z. S. — Kraków,

nasze zaarrestowanie, czy nasze wesołe zachowywanie się czy też piłki nasze, imitujące bomby, tak deprymująco podziały na policję?

Klub stale się rozwijał i posiadał już w swojej „jedenastce“, że tak powiemy, odchowanych młodych graczy, prawdziwe talenty, wspomnę tylko o jednym Żakiewiczzu. Dzięki p. Millerowi kapitanowi naszej drużyny, a ongiś graczowi K. S. „Cracovia“, nawiązujemy ściślejszy kontakt z zakordonowym Krakowem i sprowadzamy na zawody tamtejsze kluby, jako to: T. S. „Wisłę“ i K. S. „Cracovię“. Czując się już na siłach, sprowadzamy także drużyny zagraniczne z Berlina, Lipska i Wrocławia. Bardzo dużo trzeba było w to pracy włożyć, by takie przedsięwzięcia, połączone z ogromnymi kosztami, udały się. Ale wiadać, że Ł. K. S. cieszył się dużą sympatją i poparciem, gdyż zawsze bez względu na pogodę wychodziliśmy z tych imprez obronną ręką. W roku 1910 ofiarował puchar p. Szmit, Anglik, mieszkający w Łodzi i popierający bardzo sport,— o którego posiadanie rozpoczynają się rozgrywki, coś w rodzaju terazniejszego mistrzostwa. Puchar ten po ciężkich walkach z tutejszymi klubami sportowymi, które zdążyły w międzyczasie znakomicie poprawić swoją formę, zdobywa nareszcie Ł. K. S. po raz pierwszy w roku 1912 i dierży go w swych dłoniach do roku 1914. W roku tym mistrzostwa nie zostały zakończone z powodu wybuchu wojny światowej.

WACŁAW TAUBWURCEL,
długoletni prezes Ł. K. S. (ob. honor. prezes).

A. Heiman.

Działalność Łódzkiego Klubu Sportowego 1916–1924.

Wojna wszechświatowa przerwała życie normalne Ł. K. S.; wędrują liczni sportowcy do wojska, Klub zmuszony jest zawiesić swoje czynności. Przerwa ta jednak długo się nie utrzymuje, zostało kilka osób, które nie mogą pogodzić się z losem i starają się za wszelką cenę powołać Klub do życia, co też im się udaje.

W latach 1916 — 1917 powstają w Łodzi różne kluby „ersatz”, które za wszelką cenę chcą przewyższyć przedwojennego mistrza; chwilowo im się to udaje, lecz po usunięciu okupantów rola tych klubów blednie.

W 1917 i 1918 Ł. K. S. uprawia zawody propagandystyczne, sprowadzając do Łodzi wszystkie drużyny legionowe. W tym okresie, pomimo spadku w formie, Ł. K. S. dzierży prym we wszystkich imprezach oraz pracach sportowych w Łodzi.

W 1920 roku na Odezwę Rady Obrony Państwa Ł. K. S. pierwszy zgłasza swój akces.

W 1921 roku bawiący w Łodzi por. Adam Obrubański wstępuje do Ł. K. S., zostaje kapitanem I-ej drużyny, zestawia ją bardzo szczęśliwie, odmładza i w rezultacie zdobywa drużyna mistrzostwo na 1921 rok.

Szybko rozwijający się Klub nie może racjonalnie uprawiać sportu z braku odpowiedniego własnego boiska.

Stare boisko w Helenowie, absolutnie nienadające się do prowadzenia zawodów, oraz jedyne boisko, urządzone przez władze wojskowe na placu gen. Hallera, nie wystarczały dla wszystkich klubów sportowych w Łodzi, tem bardziej dla Ł. K. S., który w swym programie sportowym przewidywał wykorzystanie każdego święta.

Zabiegi Zarządu skierowane są do zdobycia za wszelką cenę kawałka gruntu, w celu uniezależnienia się i wyszykowania należytego placu, na którym oddychaćby mogły dziesiątki sportowców, zgrupowanych pod skrzydłami Ł. K. S.

W ten sposób powstaje bardzo szczęśliwa myśl w Zarządzie urządzenia parku sportowego na obecnym, wydzierżawionym od Magistratu, placu przy ul. Al. Unji № 2.

Roboty postępują w bardzo szybkim tempie podług planu, wykonanego przez inż. Christelbauera i architekta Kowalskiego Stanisława.

W ciągu półtora roku oparkano cały park na przestrzeni 1000 mtr., zbudowano domek dla dozorczy i na inwentarz, szatnię dla kilku drużyn, zniwelowano teren, wyszykowano dwa boiska, bieżnię, wały dla miejsc stojących, oraz trybuny przy obydwu boiskach. Ostatnio przystąpiono do budowy pływalni 100 mtr. długiej, 20 mtr. szerokiej i 2 mtr. głębokiej.

Park w obecnym stanie przedstawia się imponująco i jeżeli w takim tempie posuwać się będą roboty, będzie to park sportowy, najokazalszy w Polsce.

Głównym kierownikiem budowy tego parku jest dyrektor Skibicki, niewyczerpany inicjator przy prowadzeniu tych robót.

Na głównym boisku w bieżącym roku odbyły się pierwszy raz w Łodzi międzypaństwowe zawody Turcja — Polska w dniu 29 czerwca.

Po przeżyciu najróżnorodniejszych lokalnych faz prowadzenia rozgrywek, powołany zostaje do życia Związek, który wreszcie reguluje życie sportowe i ujmuje je w pewne formy, nadające bieg prawidłowy. Rozpoczynają się rozgrywki okręgowe o mistrzostwo, Ł. K. S. wtedy zaczyna odżywać, zdobywa mistrzostwo w latach 1921, 1922 i 1923 i tem samem nawiązuje się nić z okresem przedwojennym.

Piłka nożna prowadzona jest pod fachowym kierunkiem zaangażowanego trenera p. L. Czeislera (Węgra), który przebywa w Ł. K. S. drugi rok.

I. DRUŻYNA 1919 r.

Prócz pierwszej drużyny, która zdobyła trzykrotnie mistrzostwo Okręgu Łódzkiego klasy A, druga drużyna jest mistrzem klasy B w latach 1922 i 1923.

Rok 1923 obfitował w momenty historyczne dla klubu, mianowicie trzech gracze Cyll Wawrzyniec, Lange Zygmunt i Kowalczyk Stefan obchodzili jubileusz 100-go udziału w barwach Ł. K. S.

W 1924 roku taki sam jubileusz obchodzili gracze: Piotrowski Stanisław, Kowalski Antoni, Hanke Karol, Fiszer Adolf i Nowakowski Stanisław.

Prócz tego Cyll Wawrzyniec w 1923 roku występował w reprezentacyjnej drużynie Polski przeciw Finlandji, a w 1924 roku przeciwko Szwecji, Węgrom (na Olimpijdzie) i Turcji.

Ł. K. S. nie ogranicza się do zawodów towarzyskich z miejscowymi klubami, sprowadza rok rocznie drużyny zagraniczne w celu zaznajomienia się z systemem gry obcych państw oraz w celu propagowania sportu na terenie Łodzi. Datuje się to od czasów przedwojennych, jednak obecnie wysiłek Ł. K. S. w tym kierunku przewyższa dotychczasowe zabiegi poprzednich lat.

Tyle o piłce, a sekcja lekkoatletyczna? Pamiętamy, jak w czasach przedwojennych nasi lekkoatleci szybko wysuwali się na czołowe miejsca, czy to w biegach, rzutach czy skokach.

Wspomnę dobrego biegacza Filipińskiego (rekordzistę na 100 mtr.), Lubawskiego Henryka, ś. p. Komorowskiego w rzucie dyskiem, Millera w skoku o tyczce.

Praca tej sekcji urwała się z wybuchem wojny, wznowił ją w klubie Rembowski Czesław, doskonały fachowiec i organizator.

W roku 1923 i 1924 urządzono szereg zawodów lekkoatletycznych oraz brano udział w zawodach okręgowych i międzyklubowych. Zaznaczyć należy, iż lekkoatleta Kostrzewski zdobył w 1923 roku w Warszawie tytuł mistrza Rzeczypospolitej Polskiej w biegu na 5 000 mtr. w czasie 16 min. 36 sekund oraz lekkoatleta Woltersdorf w roku 1924 zdobył puchar po raz 3-ci w biegu ulicznym „Głosu Polskiego“ w Łodzi.

I. DRUŻYNA z 1920 r.

Inne sekcje jak: kolarska, tenisowa, szermiercza i t. p. nie mogą się należycie rozwinąć ze względów wprost terenowych lub nie możliwości narazie sprowadzenia instruktorów.

Cały szereg osób położyło niepospolite zasługi w pracach nad rozwojem Towarzystwa naszego, z tych następujących nie można pominąć milczeniem ś. p. Horocksa, Wacława Taubwurcla, sprawującego przez 10 lat godność prezesa (obecnie prezes honorowy), Heimana Arnolda, inż. Sienkiewicza Zenona, Krachulca Zygmunta, Czekalskiego Izydora, Braci Kowalskich, Woźniaka Juljana (obecny prezes), Feję Franciszka, Hankego Zygmunta i wielu innych.

Inż. S. Kowalski.

**Puchar za grę w roku 1910,
ofiarowany Ł. K. S-owi przez
T-wo Krzewienia Oświaty
w Łodzi.**

**Róg za mistrzostwo piłki
nożnej w roku 1912.**

Dyplom za mistrzostwo w r. 1912

Dyplom za mistrzostwo I. drużyny w r. 1922

Dyplom za mistrzostwo J. drużyny w r. 1923

Dyplom za mistrzostwo I. drużyny w r. 1921

Dyplom za mistrzostwo II. drużyny w r. 1922

Puchar

1913 r.

Sprawozdanie Komisji Sportowej Ł. K. S. (Piłka nożna).

Zdając sobie sprawę z tego, iż sprawozdanie Komisji Sportowej to właściwie zilustrowanie życia sportowego klubu, a więc podstawy naszej egzystencji, w niniejszym sprawozdaniu objąłem zarys tego życia od początku istnienia klubu do chwili obecnej, we wszystkich jego fazach.

Zgóry muszę się zastrzec przed jakimiś małymi niedokładnościami, gdyż do zestawienia tych, danych jakie przytaczam, materiał rozporządzalny nie był zupełnie wystarczający.

W sprawozdaniu tem obejmuję szczegółowo dwie sekcje, które w klubie naszym najlepiej się rozwijały i rozwijają. Są to sekcje piłki nożnej i lekkoatletyczna.

Sekcja piłki nożnej wprowadzona została przy założeniu Towarzystwa, a więc w 1908 roku.

Już na początku istnienia klubu, zaczęto się porozumiewać z innymi środowiskami footballowymi, zwłaszcza z Warszawą, gdzie istniały drużyny piłkarskie, które umiały ten sport należycie uprawiać, jednak w licznych spotkaniach z Warszawą nasza drużyna wychodzi zawsze zwycięsko.

W roku 1910 utworzyła się w Łodzi „Liga Sportowa“, sprawująca najwyższą władzę przy urządzaniu rozgrywek o mistrzostwo Łodzi. My wtedy stoimy na drugim miejscu, pierwsze miejsce zajmuje „Krafft“.

W 1911 roku po zwyciężonych walkach pierwsze miejsce i tytuł mistrza Łodzi zdobywa „New-Castle“, drugie miejsce „Krafft“, trzecie dopiero my.

Dopiero w 1912 roku, kiedy to p. Miller Bernard energicznie zabrał się do drużyny i odmłodził ją, powoli zaczęliśmy kroczyć do zdobycia sobie należnego miejsca.

I. DRUŻYNA 1924 r.
na zawodach z „Vivo Ath. Cl.” (Budapeszt).

II. DRUŻYNA 1922 r.

III. DRUŻYNA 1923 r.

22
796 PR
21

Chcąc dać pojęcie ogółowi, w jakim stopniu piłka nożna rozwijała się w Ł. K. S. i na terenie Łodzi, przytaczam szereg danych oraz tablic, z których możemy zauważyć, jak szybko nasza drużyna się wywyższała, czy to w zawodach o mistrzostwo, czy też z drużynami zagranicznymi.

Wyniki osiągnięte w zawodach o mistrzostwo Łodzi w 1912 roku.

Nazwa klubu	Victoria	Sport und Turnverein	Krafft	Newcastle	Turing-Club	Widzew	Union	Zwycięstw	Nierozegranych	Przeigranych	Punkty	Bramki	
												dla	prze-ciw
Ł. K. S.	4:0 3:0	1:2 5:1	4:0 5:2	1:0 6:3	6:1 9:1	8:0 9:1	6:0 6:2	13	—	1	26	72	13

Ł. K. S. zdobywa więc mistrzostwo Łodzi po raz pierwszy.

II miejsce	Victorja	20 punkt	stos. bram.	28:13
III	„ Sport und Turnverein	16	„ „	28:17
IV	„ Krafft	15	„ „	32:22
V	„ New-Castle	13	„ „	29:23
VI	„ Turing Club	11	„ „	13:33
VII	„ Widzew	7	„ „	10:42
VIII	„ Union	4	„ „	8:48

W roku 1913 na 8 klubów, biorących udział w grach o mistrzostwo, tytuł mistrza zdobywamy po raz wtóry przy 14 zwycięstwach, 28 punktach i stosunek bramek 75:13.

W 1914 roku pomimo, iż brakowała do końca jedna gra o mistrzostwo z „Turing-Clubem“, mistrzostwo należało również do nas.

Wojna wszechświatowa przerwała życie normalne ŁKS; wędrują liczni sportowcy do wojska, tak że klub zmuszony jest zawiesić swoją działalność; przerwa ta jednak długo się nie utrzymuje, w 1915 roku bowiem grono pozostałych członków powołuje klub do życia.

Ł. K. S. jest jedynym klubem, który wytrzymał wszelkie próby i przetrwał, inne kluby przepadły, powstały natomiast różne „ersatze“, które dzięki okolicznościom sprzyjającym dla nich wybijały się szybko.

W latach 1916, 1917 i 1918 drużyna nasza podupadła, odnosi szereg klęsk, jednak w życiu sportowym na terenie Łodzi odgrywa ważną i ogólnie cenioną rolę, wystarczy wspomnieć, że w tym czasie Ł. K. S. sprowadza do Łodzi kolejno wszystkie drużyny legionowe.

W 1920 roku bawiący w Łodzi p. Obrubański Adam, wstępuje do Ł. K. S., zostaje kapitanem I-iej drużyny, zestawia ją szczęśliwie, odmładza, pilnie trenuje i w rezultacie w 1921 r. zdobywamy mistrzostwo Okręgu Łódzkiego.

Wyniki z poszczególnymi klubami przedstawiają się następująco:

Nazwa klubu	L. T. S. G.	Szturm	Turyści	Gier	Wygranych	Przeigranych	Nierozegranych	Punktów	Stosunek bramek
Ł. K. S.	2:0 1:3	1:1 0:0	1:1 3:0	7	2	1	4	8	9:6

Drugie miejsce zajęli Turyści przy równej ilości punktów i stosunku bramek 12:10; o mistrzostwie naszym zdecydował więc tylko lepszy stosunek bramek.

Po ukończeniu mistrzostw okręgowych, przypadło nam walczyć o tytuł mistrza Polski, w rezultacie jednak pozostaliśmy na ostatnim miejscu.

Tabela rozegranych zawodów o mistrzostwo Polski w 1921 r.

Nazwa klubu	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przegrano	Punkty	Bramki	
						dla	przeciw
Cracovia (Kraków)	8	7	1	—	15	31	7
Polonia (Warszawa)	8	5	—	3	10	13	9
Warta (Poznań)	8	3	2	3	8	14	24
Pogoń (Lwów)	8	3	—	5	6	19	13
Ł. K. S.	8	—	1	7	1	7	31

Rok 1922 przechodzi dla nas zaszczytnie; w walkach o mistrzostwo okręgowe klasy A odnosimy same zwycięstwa, a w mistrzostwie Polski północnej utrzymujemy się na drugim miejscu. To samo dzieje się i z drugą drużyną; zdobywa ona po raz pierwszy tytuł mistrza klasy B na rok 1922.

Tabela kl. A. o mistrzostwo okręgowe w Łodzi 1922 r.

Nazwa klubu	Ł. K. S.	Ł. T. S. G.	Union	Turyści	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przegrano	Punkty	Bramki	
										dla	przeciw
Ł. K. S.	—	2:1 8:1	3:1 8:0	6:0 6:0	6	6	—	—	12	33	3
Ł. T. S. G.	1:2 1:8	—	2:2 4:0	3:1 5:0	6	3	1	2	7	18	13
Union	1:3 0:8	2:2 0:4	—	1:6 4:2	6	1	1	4	3	8	25
Turyści	0:6 0:6	1:3 0:5	6:1 2:4	—	6	1	—	5	2	9	25

Tabela rozgrywek Ł. K. S. II o mistrzostwo w 1922 r.

Nazwa klubu	Union	Ł. T. S. G.	Turyści	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przegrano	Punkty	Bramki	
									dla	przeciw
Ł. K. S. II.	1:2 2:1	4:0 0:0	5:2 3:1	6	4	1	1	9	15	6

Po skończonych rozgrywkach rezerw, zmierzyła się nasza druga drużyna ze zwycięscą klasy B, drużyną 28 p. p. Strz. Kan., odnosząc wyniki (4:3) i (0:0), zdobywając tem samym tytuł mistrza klasy B.

Drużyna nasza, wybijając się świetnie z pośród wszystkich drużyn okręgowych, odgrywa bardzo ważną rolę w rozgrywkach o mistrzostwo Polski północnej, wysuwając się momentalnie z szarego końca, ku ogólnemu zdziwieniu.

Miejsce, jakie zajęliśmy, wykazuje następująca tabelka:

Mistrzostwo Polski północnej 1922 roku.

Nazwa klubu	Warta	L. K. S.	Polonia	Strzelec	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przeigrano	Punkty	Bramki	
										dla	przeciw
Warta (Poznań)	—	3:1 1:0	3:1 3:0	9:2 4:2	6	6	—	—	12	23	6
Ł. K. S.	1:3 0:1	—	3:0 2:2	7:0 4:2	6	3	—	3	6	17	9
Polonia (Warszawa)	1:3 0:3	0:3 3:2	—	2:3 6:0	6	2	—	4	4	13	14
Strzelec (Wilno)	2:9 2:4	0:7 2:4	3:2 0:7	—	6	1	—	5	2	9	33

Rok 1923 sprawił nam w zawodach mistrzowskich więcej pracy, w zawodach okręgowych równomiernie z nami kroczyły dwa towarzystwa do ostatniej chwili, aż wreszcie tytuł mistrza klasy A dostaje się nam po raz szósty z rzędu, tak samo utrzymuje się druga drużyna w mistrzostwie klasy B po raz drugi.

Mistrzostwo kl. A. Okręgu Łódzkiego 1923 roku.

Nazwa klubu	L. K. S.	Ł. T. S. G.	28 pp.	Union	Turyści	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przeigrano	Punkty	Bramki	
											dla	przeciw
Ł. K. S.	—	1:0 4:2	1:2 1:2	5:3 0:0	2:0 3:1	8	5	1	2	11	17	10
Ł. T. S. G.	2:4 0:1	—	3:2 1:1	1:0 2:1	1:1 6:2	8	4	2	2	10	16	12
28 pp.	2:1 2:1	1:2 1:1	—	0:3 1:1	2:1 4:0	8	4	2	2	10	11	10
Union	3:5 0:0	1:2 0:1	3:0 1:1	—	2:1 2:3	8	2	2	4	6	12	13
Turyści	0:2 1:3	2:6 1:1	1:2 0:4	3:2 1:2	—	8	1	1	6	3	9	22

Mistrzostwo rezerw kl. A.

Nazwa klubu	Ł. K. S.	Ł. T. S. G.	28 pp.	Union	Turyści	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przeegrano	Punkty	Bramki	
											dla	przeciw
Ł. K. S. II	—	5:2 2:1	2:0 4:1	2:3 2:0	4:0 5:0	8	7	7	1	14	26	7
28 pp. II	2:5 1:2	—	2:1 1:4	5:7 2:0	14:0 4:2	8	5	—	3	10	31	15
Ł. T. S. G. II	0:2 1:4	1:2 4:1	—	3:2 5:1	2:1 0:1	8	4	—	4	8	16	14
Turyści II	3:2 0:2	1:5 0:2	2:3 1:5	—	2:3 5:0	8	2	—	6	4	14	22
Union II	0:4 0:5	0:14 2:4	1:2 1:0	3:2 0:5	—	8	2	—	6	4	7	36

Zato w mistrzostwie Polski zachodniej spotkał nas zawód, gdyż dziwnym zbiegiem okoliczności odpadło nam pierwsze miejsce (niepewny wynik z Wisłą 0:1). Poniższe tabelki najlepiej wyjaśniają nasze walki:

Mistrzostwo Polski zachodniej 1923 roku:

Nazwa klubu	Wisła	Warta	Ł. K. S.	Iskra	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przeegrano	Punkty	Bramki	
										dla	przeciw
Wisła (Kraków)	—	2:4 1:1	6:1 1:0	3:2 8:3	6	4	1	1	9	21	11
Warta (Poznań)	4:2 1:1	—	1:1 2:5	7:0 4:0	6	3	2	1	8	19	9
Ł. K. S.	1:6 0:1	1:1 5:2	—	3:2 9:1	6	3	2	1	7	19	13
Iskra (Katowice)	2:3 3:8	0:7 0:4	2:3 1:9	—	6	—	—	6	—	8	34

Ł. K. S. III zdobywa w tym czasie mistrzostwo swej grupy, jednak w mistrzostwie międzygrupowym nie utrzymuje się na pierwszym miejscu.

Mistrzostwo grupy:

Nazwa klubu	Ł. T. S. G.	28 pp.	Turyści	Union	Grano	Wygrano	Nie rozegrano	Przeegrano	Punkty	Bramki	
										dla	przeciw
Ł. K. S. III	3:2 1:2	4:2 5:0	5:0 8:2	5:2 3:0	8	7	—	1	14	34	10

Mistrzostwo międzygrupowe:

Nazwa klubu	Sokół	Concordia	Elektro- technicy	Grano	Wygrano	Nie roze- grano	Przeigrano	Punkty	Bramki	
									dla	przeciw
Ł. K. S. III	0:0 0:4	0:5 0:4	5:7 4:3	6	1	1	4	2	9	23

W okresie sprawozdawczym, to znaczy do sierpnia 1924 r., wyznaczone były przez Ł. Z. O. P. M. zawody o mistrzostwo klasy C., tak że brała w nich udział nasza III drużyna.

Wyniki przedstawiają się następująco:

Nazwa klubu	Union	L. T. S. G.	Siła	Turyści	Grano	Wygrano	Nie roze- grano	Przeigrano	Punkty	Bramki	
										dla	przeciw
Ł. K. S. III	9:0	7:2 2:0	16:0	5:0 7:0 5:0							

UWAGA: W obecnym roku II i III drużyna w dotychczasowych spotkaniach nie odniosły żadnej porażki.

Do 10 lipca 1924 roku ilość rozegranych zawodów mistrzowskich przez wszystkie III drużyny przedstawia się następująco:

I drużyna	108	zawodów
II	68	„
III	21	„

To jest jedna faza naszego głównego wysiłku przez cały okres istnienia, oraz walk o tytuł mistrza Łodzi i Polski.

Druga faza — to zawody towarzyskie z towarzystwami miejscowymi i zamiejscowymi. Jak zaznaczyłem na samym początku, klub nasz nie ograniczał się na spotkaniach lokalnych, szukał przeciwników w Warszawie i o ile było możliwe za okupacji — w Krakowie.

I tak z Warszawą odnosimy szereg zwycięstw w 1910 roku (6:0), w 1911 — (3:0), w 1912 — (5:2) i (2:6). Z Wisłą krakowską w 1912 r. (5:1) w 1913 — (2:4), Makkabi-Kraków (1:0), A. S. Z. - Kraków (1:5), z Polonią krakowską (5:2), w 1917 r. sprowadzamy drużyny legjonowe 3 p. Legj. (3:6) i (2:3), 5 p. p. Zuchowatych (0:2) i wiele innych.

W czasie okupacji niemieckiej od 1916 roku do 1919 r. urządzano zawody z towarzystwami miejscowymi, więc: z Polonią (4:1), (4:3) i (1:1), z Bar-Kochbą (4:2), ze Szturmem (0:1), (1:7) i (0:0), z Koroną Warszawa (2:2), z Pabjanickim Tow. Cykl. (4:3), z Wartą-Poznań (1:6) i (1:5),

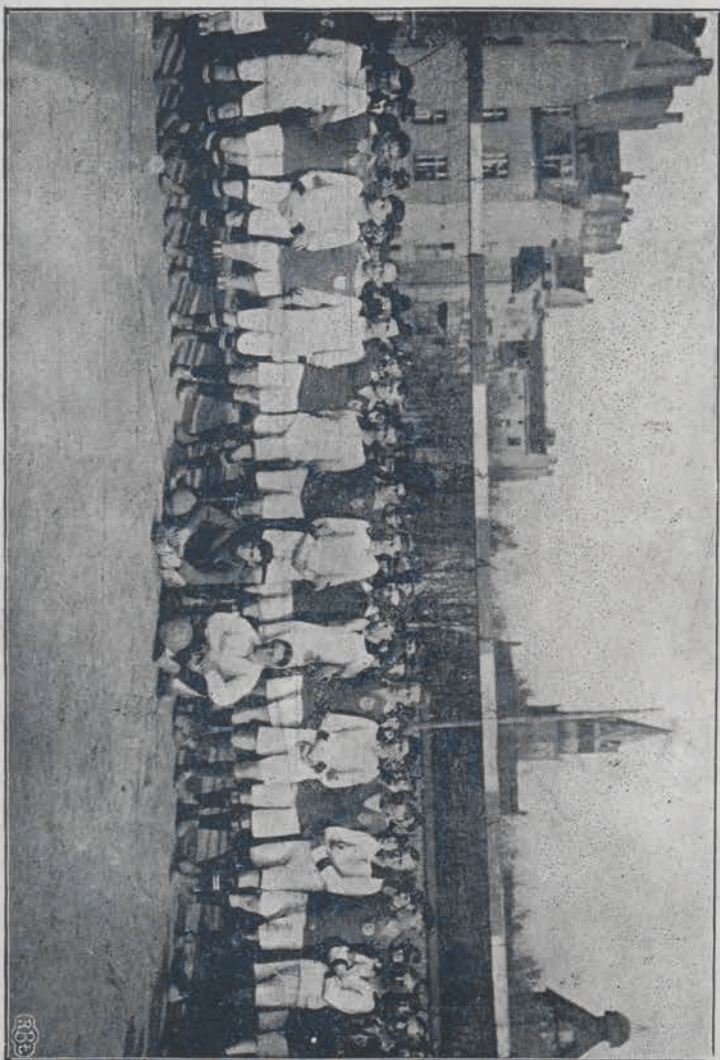
W 1920 — z Polonią (1:0), z A. Z. S. - Warszawa (5:1), (6:1), z Unją-Poznań (2:3), (6:1), (5:0), (4:2), ze Szturmem (2:3), (4:2), z Wisłą,

I. drużyna Ł. K. S. z drużyną „Jutrzenki” (Kraków) w 1921 r.

I. drużyna Ł. K. S. z drużyną „Korony” (Warszawa) w 1920 r.

L. K. S. — Warta (Poznań) w 1920 r.

(2:2) (3:0) (0:3) (1:1), z Wartą - Poznań (4:2) i (2:0), z Pogonią (1:11) (1:13), z Cracovią (0:4), (0:2), (2:2), (1:2), z Polonią-Warszawa (2:6), z Legią - Warszawa (3:2), Makkabi - Kraków (3:3), (1:5), (0:1), z Jutrzenką - Kraków (1:3), (4:1), (1:2), Szturm - Bielsko (3:1), T. K. S. - Toruń (7:0), (4:0) i (2:4), z Warszawianką (5:0) (1:2) (2:1) i (1:2), z Koroną - Warszawa (6:2), z Ruchem - Górny Śląsk (3:1), z Varsovią (5:0).

II-ga drużyna w 1922 i 1923 roku osiąga w zawodach towarzyskich następujące wyniki: z Widzewem (4:2), z Czarnymi-Sieradz (6:1), P. T. C. - Pabjanice (1:3), z Hakoahem (0:0), z Prosną - Kalisz (1:2), z 28 p. p. (4:0), z Elektrotechnikami (2:6). W 1923 roku z G. M. S. I (1:2) i (1:7), z Elektrotechnikami (0:2), z Hakoahem (1:3) i (1:1), ze Szturmem (2:0), w Kutnie (6:0), z Czarnymi-Sieradz (10:0), z Widzewem (2:1), z Kanio-wem (0:1), z H. K. S. (0:1), z 4 Dyonem Żandarm. (0:0), ze Spółem (4:0), z Akademickim Kołem-Łódź (4:0), z Concordią (3:1), (2:2), z Sokółem-Łódź (4:1). W 1924 roku z Ł. T. S. G. II (3:1), z Siłą II (3:0) z Unionem II (4:0), z Żandarmerją (4:1), z H. K. S. (1:0) (4:1), z Prosną-Kalisz (3:2), z Orłętami-Częstochowa (4:2), z Elektrotechnikami (2:1) z Hakoahem (1:0), (6:1), z Sokółem-Łódź (7:1), z Sokółem-Zgierz (9:1), z Reprezentacją kl. C. (4:2), z Ł. K. S. III (3:0), z Widzewem I (4:1), z Concordją (6:0).

III drużyna 1923 roku i 1924 w zawodach towarzyskich nie natrafiła na przeciwnika, któryby ją pokonał (prócz Ł. K. S. II) i tak: Amatorów bije (8:1) (11:0), Sokół-Zgierz (7:1), Rapid (5:1), Spartę (6:0) (9:1), Sokół-Pabjanice (4:3), Achduth (7:2), H. K. S. (3:0), Concordię (4:4), Żandarmerję (2:2), Sokół-Zduńska-Wola (6:1), Ł. K. S. II (0:3), Widzew III (8:1), Hasmonnę (6:1), Spółem (5:0).

IV drużyna „Kibice“ w 1923 roku wygrali ze Spartą kl. C (6:0) (4:2), z „Kibicami“ Union (2:3), z P. K. K. P. (5:2) i z Sokółem - Zgierz (2:3).

Wszystkich zawodów towarzyskich

I drużyna grała	168
II „ „	88
III „ „	16

Trzecia faza — to zawody międzynarodowe i reprezentacyjne.

Już przed wojną klub nasz zdawał sobie sprawę z tego, że chcąc przekonać się, na jakim poziomie stoi nasza drużyna piłkarska, należy porównać ją z systemem gry obcych państw. Początkowo zespół nasz mierzy się z reprezentacją Łodzi, którą łatwo zwycięża 6:1. Ówczesne warunki pozwalały na sprowadzanie drużyn niemieckich, to też przyjeżdżają do nas Drezno 2:0, później Germanja 3:3 i 3:4, później dopiero w 1922 roku Pardubice z Czechosłowacji (1:2) i (3:4), B. T. C. z Budapesztu (2:2), 1923 r. Bolton Trotters Anglicy (7:1), Vivo Atl. Cl. z Budapesztu (1:3) i (0:6), Zuglo z Budapesztu (1:4) i (3:1), D. S. V. Troppau z Czechosłowacji (1:2) i (1:2), a w 1924 roku pobiliśmy dotychczasowy rekord w urządzaniu zawodów międzynarodowych. Wpłynęły na to różne okoliczności: taniaść drużyn zagranicznych, poznanie różnych systemów gry oraz chęć dogodzenia wymaganiom publiczności sportowej.

W marcu zaczynają już zjeżdżać do nas goście zagraniczni i tak: Schönerberger-Kickers z Berlina (6:5) (3:0), Union Oberschöneweide z Berlina (2:2) i (1:2), Vivo Atl. Cl. z Budapesztu (2:1) i (3:3), M. T. K. z Budapesztu (1:2) i (1:2), D. S. V. Troppau z Czechosłowacji (2:1)

i (1:1), Hakoah z Wiednia (2:12), Makkabi z Berna (1:1) oraz zakontraktowane są drużyny: Vasas z Budapesztu, Victoria Żiszków w Czechosłowacji i inne.

Zawodów międzynarodowych rozegrano 26. Ogółem wszystkich zawodów do dnia 3 sierpnia włącznie rozegranych było:

Drużyna	Gier	Wygranych	Nie rozegranych	Przeigranych	Bramki	
					dla	przeciw
I	301	167	52	82	605	391
II	156	104	16	36	359	177
III	38	29	3	6	194	55

Gła zakończenie przytaczam spis wszystkich graczy biorących udział w barwach naszego klubu, od początku zawiązania drużyny z uwzględnieniem wszelkich danych, jak: czas udziału i ilość, reprezentacje miasta i Polski. Nie od rzeczy będzie wspomnieć, że we wszystkich zawodach reprezentacyjnych miasta udział naszych członków był największy i prócz tego Cyll Wawrzyniec występował, jako jedyny nasz reprezentant zagranicą w zawodach międzypaństwowych z Finlandją, Szwecją, Węgrami i Francją, na Olimpiadzie a w Łodzi na zawodach z Turcją bronili barw Polski Cyll W., Otto Z., Hanke K. i Karasiak Wł.

Jako jubilatci, mający więcej niż sto zawodów, figurują: Cyll W. 143, Kowalczyk S. 130, Lange Z. 141, Kowalski Antoni 168, Piotrowski St. 134, Czekalski I. 175, Kowalski Aleks. 115, Lewalski J. 111, Mühl F. 110, Hanke K. 118, Nowakowski St. 104, oraz najbliżsi Fiszer A. 99, Gabryel H. 94, Śledź A. 95, Kowalski Zygmunt 93.

Do najlepszych strzelców należą: Kowalski Aleksander, który na 115 gier zdobył 130 bramek, Lange Zygmunt na 141 gier — 69 bramek, Miller Karol na 89 gier — 53 bramki, Janczyk na 30 gier — 52 bramki, Korcelli na 36 gier — 50 bramek.

Inż. S. Kowalski.

Dyplom za mistrzostwo II. drużyny w r. 1923

KOMISJA SPORTOWA.

Stoją z lewej ku prawej stronie: Z. Otto, kapitan I drużyny, A. Lewalski, K. Waleński, L. Czeisler, trener Klubu.
Siedzą: A. Kowalski, kapitan II drużyny, i Inż. S. Kowalski, przewodniczący Kom. Sportowej.

L. K. 25. — M. 31. K. (Budapest) w 1924 r.

Spis wszystkich graczy Ł. K. S.

№ porządkowy	Nazwiska	Drużyna	Kiedy rozpoczął grać	Kiedy przestał grać	Ilość gier	Ilość bramek	Brał udział w reprezentacji		Zwolniony lub wykreślony
							Łódzi	Polski	
1	Kaszner K.	I	1908	1912	56	—	—	—	—
2	Jarkiewicz Jan	"	1908	czyn.	75	—	—	—	—
3	Łabędzki K.	"	1908	1911	22	—	—	—	—
4	Sienkiewicz Z.	"	1908	1914	98	—	3	1	—
5	Bestwig W.	"	1910	1913	42	—	2	—	—
6	Hanke Józef	"	1909	1914	97	—	—	—	—
7	Hanke Zygmunt	"	1910	1923	93	—	—	—	—
8	Lewalski Józef	"	1909	1921	111	—	3	1	—
9	Czekalski Izydor	"	1910	1922	173	—	5	2	—
10	Mühlh Franciszek	"	1909	1922	110	—	2	—	—
11	Miller Bernard	"	1911	1914	61	—	2	1	—
12	Żakiewicz Emil	"	1910	1914	61	—	2	1	—
13	Filipiński Józef	"	1910	1918	75	—	2	—	zwolniony
14	Poznański Michał	"	1908	1920	95	—	—	—	—
15	Kaffanek Jerzy	"	1910	1914	59	—	—	—	—
16	Mazepust	"	1913	1916	48	—	—	—	zwolniony
17	Nowacki	"	1908	1913	56	—	—	—	—
18	Heiman Arnold	"	1908	1910	18	—	—	—	—
19	Panek	"	1909	1912	36	—	—	—	—
20	Godlewski	"	1913	1914	42	—	—	—	—
21	Uznański	"	1913	1917	26	—	—	—	—
22	Kowalski Stanisław	"	1910	1920	47	4	—	—	—
23	" Antoni	"	1910	czyn.	167	5	1	—	—
24	" Aleksander	"	1911	1924	115	130	4	—	zwolniony
25	Cyll Wawrzyniec	"	1915	czyn.	143	7	5	5	—
26	Fiszer Adolf	"	1921	"	99	—	2	—	—
27	Kowalczyk Stefan	"	1916	"	130	5	2	—	—
28	Otto Zygmunt	"	1921	"	88	3	2	1	—
29	Gabryel Henryk	"	1921	"	94	2	4	—	—
30	Hanke Karol	"	1920	1924	118	11	6	1	zwolniony
31	Śledź Antoni	"	1921	czyn.	95	9	6	—	—
32	Lange Zygmunt	"	1916	"	141	69	5	—	—
33	Miller Karol	"	1921	"	89	53	2	—	—
34	Durka Jan	"	1921	"	72	28	2	—	—
35	Piotrowski Stanisław	"	1911	"	134	7	1	—	—
36	Feier Władysław	"	1923	"	19	14	1	—	—
37	Karasiak Władysław	"	1919	"	20	—	—	1	—

№ porządkowy	Nazwiska	Drużyna	Kiedy rozpoczął grać	Kiedy przestał grać	Ilość gier	Ilość bramek	Brał udział w reprezentacji		Zwolniony lub wykreślony
							Łódź	Polski	
38	Walkowski Wacław	I	1921	czyn.	19	4	—	—	—
39	Gosławski Bronisław	"	1924	"	4	—	—	—	—
40	Thiel Włodzimierz	"	1924	"	5	—	1	—	—
41	Szurna Marjan	"	1925	1923	34	24	—	—	zwolniony
42	Fijałkowski Jan	"	1916	1920	46	—	—	—	—
43	Hans Leon	"	1917	1919	30	—	—	—	zwolniony
44	Kowalski Stefan	"	1916	czyn.	71	—	—	—	—
45	Jędrysiak	"	1917	1919	28	—	—	—	zwolniony
46	Rozenblatt Rywka	"	1912	1914	2	—	—	—	"
47	Rydel Ferdynand	"	1913	1914	1	—	—	—	"
48	Obrubański Adam	"	1920	1922	28	—	—	—	"
49	Kowalewski	"	1908	1913	32	—	—	—	—
50	Friedleder	"	1911	1913	35	—	—	—	—
51	Haufleisch	"	1909	1913	38	—	—	—	—
52	Woskowicz Jan	"	1916	1921	66	—	—	—	—
53	Popiołekiewicz Edm.	"	1917	1920	58	—	—	—	—
54	Salm Witold	"	1916	1918	42	—	—	—	zwolniony
55	Poszepczyński	"	1916	1918	44	—	—	—	—
56	Kowalewski Miecz.	"	1916	1919	68	—	—	—	zwolniony
57	Kleszczelski	"	1919	1919	18	—	—	—	"
58	Garbarski Daniel	"	1917	1921	47	—	—	—	"
59	Kubik Stefan	"	1923	1923	24	25	3	—	wykreśl.
60	Kubik Aleksander	"	1917	1923	49	24	2	—	"
61	Kopias Jan	"	1923	czyn.	12	3	—	—	—
62	Pawłowski	"	1916	1919	23	—	—	—	—
63	Kubiak Mieczysław	"	1916	1919	21	—	1	—	—
64	Rosenberg	"	1908	1911	12	—	—	—	—
65	Knabe	"	1909	1911	8	—	—	—	—
66	Lubawski Henryk	"	1908	1912	14	—	—	—	—
67	Woskowicz Eugen.	II	1913	1914	14	—	—	—	—
68	Nowakowski Stanis.	"	1913	1914	18	—	—	—	—
69	Świętosławski Jan	"	1913	1914	14	—	—	—	—
70	Wągrowski	"	1913	1914	15	—	—	—	—
71	Szmidt	"	1913	1914	15	—	—	—	—
72	Szymański Czesław	"	1912	1914	22	—	—	—	—
73	" Zdzisław	"	1912	1916	26	—	—	—	—
74	Sosiński Adam	"	1912	1913	32	—	—	—	—
74	Szubert	"	1913	1913	16	—	—	—	—
76	Czlenow Szymon	"	1913	1916	18	—	—	—	—
77	Kowalski Zygmunt	"	1918	czyn.	93	30	—	—	—
78	Jasiński Kazimierz	"	1919	"	85	3	—	—	—
79	Trzmiel Antoni	"	1920	"	72	15	1	—	—
80	Kamieniak Bron.	"	1921	"	58	1	—	—	—
81	Michałowski Antoni	"	1919	"	68	3	—	—	—
82	Nowakowski Wład.	"	1917	"	104	35	—	—	—

№ porządkowy	Nazwiska	Drużyna	Kiedy rozpoczął grać	Kiedy przestał grać	Ilość gier	Ilość bramek	Brał udział w reprezentacji		Zwolniony lub wykreślony
							Łódzi	Polski	
83	Ałaszewski Miecz.	II	1920	czyn.	11	5	1	—	—
84	Radomski Wacław	"	1921	"	47	38	—	—	—
85	Salm Stanisław	"	1920	1924	51	5	—	—	zwolniony
86	Śledź Jan	"	1924	czyn.	17	8	—	—	—
87	Mikołajczyk Józef	"	1924	"	21	18	—	—	—
88	Cybulski Józef	"	1924	"	13	—	—	—	—
89	Lange Aleksander	"	1918	"	16	—	—	—	—
90	Gałecki Kazimierz	"	1920	"	14	—	—	—	—
91	Sobociński Stanisław	"	1920	"	44	—	—	—	—
92	Kotkowski Ludwik	"	1913	1923	19	2	—	—	zwolniony
93	Wagenbichler Wład.	"	1921	1922	14	3	—	—	—
94	Spodenkiewicz Leon	"	1919	1922	16	14	—	—	zwolniony
95	Lityński Klaudjusz	"	1922	1923	11	9	—	—	wykreśl.
96	Karbowiak Jan	"	1921	1923	11	3	—	—	zwolniony
97	Jeziernski Józef	"	1924	czyn.	1	—	—	—	—
98	Heidrich	"	1923	1923	1	1	—	—	zwolniony
99	Klechda Eugenjusz	"	1922	1923	4	—	—	—	—
100	Cymera	"	1922	1923	1	—	—	—	—
101	Czekalski Jan	"	1920	1922	2	—	—	—	—
102	Dobersztejn	III	1922	czyn.	11	—	—	—	—
103	Gałecki Antoni	"	1922	"	23	3	—	—	—
104	Radomski Lucjan	"	1922	"	22	10	—	—	—
105	Lisowski Bolesław	"	1922	"	37	—	—	—	—
106	Kakiet Józef	"	1918	"	49	3	—	—	—
107	Cichecki Bolesław	"	1922	"	38	12	—	—	—
108	Brzeski	"	1922	"	29	1	—	—	—
109	Janczyk	"	1923	"	30	52	—	—	—
110	Korcelli Mieczysław	"	1922	"	36	50	—	—	—
111	Skórczyński Wł.	"	1920	"	36	23	—	—	—
112	Stollenwerk	"	1922	"	28	9	—	—	—
113	Wolski Jan	"	1922	"	23	16	—	—	—
114	Hermut	"	1923	"	8	—	—	—	—
115	Kozanecki	"	1924	"	1	—	—	—	—
116	Karolewski	"	1924	"	1	—	—	—	—
117	Pauzewicz	"	1923	"	13	2	—	—	—
118	Feja Roman	"	1924	"	4	—	—	—	—
119	Sawka	"	1922	1924	15	—	—	—	—
120	Sawka II	"	1922	1923	2	—	—	—	—
121	Mamonow	"	1922	1923	18	1	—	—	zwolniony
122	Jung Zenon	"	1922	1923	12	9	—	—	—
123	Majejczyk	"	1922	1923	7	—	—	—	—
124	Olejniczak	"	1922	1923	5	—	—	—	—
125	Kubiak	"	1922	1923	3	—	—	—	—
126	Kowalski H.	"	1922	1923	1	—	—	—	zwolniony
127	Gębicki	"	1922	1923	3	—	—	—	"

№ porządkowy	Nazwiska	Drużyna	Kiedy rozpoczął grać	Kiedy przestał grać	Ilość gier	Ilość bramek	Brał udział w reprezentacji		Zwolniony lub wykreślony
							Łódzi	Polski	
128	Pudlarz	III	1923	1924	3	—	—	—	zwolniony
129	Spodenkiewicz Tad.	"	1921	1923	8	—	—	—	"
130	Konopka Helj.	II	1910	1912	14	—	—	—	—
131	Strzelecki Marjan	"	1913	1914	17	—	—	—	—
132	Klose Eugenjusz	I	1917	1918	12	—	—	—	—
133	Ruszkowski Bolesław	"	1916	1917	8	—	—	—	zwolniony
134	Lewi Władysław	"	1917	1919	16	—	—	—	—
135	Müntz	II	1916	1918	10	—	—	—	—
136	Bogacki Władysław	I	1916	1919	26	—	—	—	—
137	Bujak	"	1922	1922	1	—	—	—	zwolniony
138	Mróz	"	1923	1923	1	—	—	—	"
139	Wrocławski Marjan	"	1917	1920	10	—	—	—	"
140	Merle Zygmunt	"	1916	1919	36	—	—	—	—
141	Zajdel Czesław	II	1916	1918	12	—	—	—	—
142	Peyzer Juljan	"	1916	1918	23	—	—	—	—
143	Kowalski Stanisław	I	1918	1920	9	—	—	—	zwolniony
144	Sznajder Jan	II	1917	1919	4	—	—	—	—
145	Potkański	"	1918	1920	19	—	—	—	zwolniony
146	Wołowski Edmund	IV	1923	czyn.	4	—	—	—	—
147	Jastrzębski	"	1923	"	4	—	—	—	—
148	Kozielski Władysław	"	1923	"	1	—	—	—	—
149	Grajwoda Edmund	"	1923	"	6	—	—	—	—
150	Wardeszkiewicz Kaz.	"	1924	"	2	—	—	—	—
151	Rychter Wiesław	"	1924	"	2	—	—	—	—
152	Chmielewski Kaz.	"	1924	"	2	—	—	—	—
153	Jagielski	"	1924	"	2	—	—	—	—
154	Feja Egenjusz	"	1924	"	2	—	—	—	—
155	Krawczyk	"	1924	"	2	—	—	—	—
156	Poznański Antoni	I	1914	1914	6	—	—	—	+
157	Zadrożny Bronisław	I	1916	1920	38	—	—	—	zwolniony
158	Mike Stanisław	II	1917	1919	21	—	—	—	+
159	Tobiaselli B.	II	1913	1914	8	—	—	—	—

Dziś jesteśmy Towarzystwem Sportowem, na podobieństwo wielkiego przedsiębiorstwa, gdzie praca musi mieć odpowiednich kierowników. gdzie co roku trzeba sporządzać bilans i wykazywać plusy czy minusy.

Jesteśmy dumni, że od szeregu lat w swoim okręgu tradycyjnie stoimy na pierwszym miejscu, że z pracy naszej zbieramy zasłużony plon, ale jednocześnie zdajemy sobie jasno sprawę, że nasza placówka jako pierwsza służy niejednokrotnie innym za przykład, że musimy wszyscy razem dokładać wielu starań, aby wzór był pożyteczny.

Z kolei przechodzę do omówienia innych naszych wyczynów, t. j. do sekcji lekkoatletycznej.

Sekcja lekkoatletyczna Ł. K. S. w 1924 r.

Lekka atletyka.

Przy wielkim wysiłku i że tak powiem ogólnem zaślepieniu nasze Towarzystwa Sportowe tolerowały i tolerują jedyną gałąź sportu — piłkę nożną, mało natomiast zwraca się uwagi i mało poświęca się czasu dla królowej sportu — lekkiej atletyki.

Łódzki Klub Sportowy jednak zdawał sobie sprawę z tego, jakie znaczenie ma rozwój lekkiej atletyki dla społeczeństwa i dla Państwa, jednocześnie więc przy uprawianiu piłki nożnej zaczęto wychowywać naszych lekkoatletów.

W 1913 roku odbyły się popisy lekkoatletyczne międzyklubowe, przyczem zwycięscami poszczególnych punktów są nasi lekkoatleci.

I tak: 100 mtr. przebiega J. Filipiński w czasie 11 1/5 sek., bijąc rekord rosyjski 11 3/5 sek.; nasza drużyna (Lubawski H., Filipiński J. i Mühl F.) w biegu pocztowym 3 × 200 mtr. zdobywa pierwsze miejsce w czasie 1 m. 20 sek. bijąc również rekord rosyjski, w biegu 200 mtr. pierwszy przychodzi Horroks w czasie 28 5/7 sek.

W biegu juniorów 100 mtr.: 1) Szulc 12 2/5 sek. 2) Jokel 12 3/5 sek.

Praca w tym kierunku przerywa się z wybuchem wojny wszechświatowej; kilkuletni letarg tłomaczyć należy brakiem odpowiednich instruktorów i terenu. Dopiero w 1922 roku grono osób członków Ł. K. S. postanawia pójść z duchem czasu i wskresza na nowo tę pożądaną

dla nas sekcję. Na liście tych pierwszych pionierów lekkiej atletyki powinny się znaleźć nazwiska obecnie jeszcze czynnych członków: Jastrzębskiego, Zanda, Hamerskiego i Kostrzewskiego. Aczkolwiek niezbyt pomyślnie układały się warunki do ćwiczeń, a to z braku boiska klubowego i instruktora, który inicjatywie jednostek nadałby odpowiedni kierunek, to jednak usilna praca grona tych ludzi pozwoliła osiągnąć już konkretne rezultaty, mianowicie: w roku 1922 w pierwszym biegu ulicznym „Kurjera Łódzkiego“ członek Ł. K. S. St. Kostrzewski przychodzi do mety drugi, mając w konkurencji zawodników tej miary co: kpt. Baran, Kurletto, Woltersdorf; w biegu „Głosu Polskiego“ w tym samym roku tenże zawodnik przybywa również drugim. Wyjazd Kostrzewskiego na studia do Warszawy, osłabienie tętna pracy w łonie członków sekcji, powodują jednoroczną przerwę w życiu sekcji. Dopiero na wiosnę 1923 roku życie sekcji zostało natchnięte nowym duchem; oprócz kol. Kostrzewskiego Ł. K. S., zapewnił sobie współpracę w sekcji byłego komendanta hufców łódzkich Z. H. P. Cz. Rembowskiemu, czynnego sportowca i doświadczanego organizatora. Pod znakiem więc konsolidacji dotychczasowej sekcji oraz usilnej propagandy prasowej upływa czas do feryj letnich 1923 roku.

W dniu 6 lipca b. r. sekcja lekkoatletyczna Ł. K. S. obchodziła rocznicę pierwszego treningu pod kierunkiem p. Rembowskiemu i od tej pory datuje się praca systematyczna i owocna.

W całej pełni okazało się, że fabryczna Łódź może dostarczyć młodzieży utalentowanej, a w pierwszym rzędzie chętnej. W atmosferze więc zapału i ambicji odbywały się treningi lekko-atletów Ł. K. S.; dzięki silnie rozbudzonemu zamiłowaniu ze strony członków sekcji zdołano pomimo bardzo poważnych braków w zaopatrzeniu sportowym zwiększyć liczbę członków do 47, przy 30 przeszło uczęszczających stale na treningi i to w okresie letnich ferij. W okresie letnim roku 1923 odbyto 20 treningów. Pierwszy raz danem było Łodzi występować oficjalnie na zawodach o „Mistrzostwo Polski“ w Warszawie w dniach 25 i 26 sierpnia 1923 r. 9-ciu lekko-atletów Ł. K. S. miało zaszczyt współubiegania się na bieżni w Warszawie. Egzamin z tak krótkotrwałej pracy zdano o tyle dobrze, że pierwszy raz Łódź figurowała na liście uczestników zawodów mistrzowskich na IV miejscu jako miasto, a na VII — jako klub.

Tytuł „Mistrza“ na rok 1923 w biegu na 5 klm. przypadł w udziale — Stefanowi Kostrzewskiemu Ł. K. S. Z tem większym zapałem lekkoatleci Ł. K. S. zabrali się do dalszej pracy, że pierwszy ich występ pomyślny rokował nadzieje lepszych wyników. Kronika sekcji notuje też pierwsze zawody sportowe w Łodzi zorganizowane przez Ł. K. S. w dniu 2 września 23 r. na boisku Ł. K. S. Przed meczem piłki nożnej 18 lekkoatletów odbyło zawody, ustalając pierwsze klubowe wyczyny, mianowicie: biegi 100 mtr. — 12'1" — Kostrzewski, kula 10.12 mtr. — Rembowski, dysk 33.60 mtr. — Kurpetowicz, skok wzwyż — 156 cm., wdał 570 cm., oszczep 38.10 mtr. — Maciaszczyk. W dwa tygodnie później zorganizowano na boisku Ł. K. S. zawody klubowe o mistrzostwo w pięcioboju; do zawodów tych stanęło 13 zawodników — mistrzostwo przyznano Rembowskiemu (19 punktów na 25 możliwych). Czas zwycięscy na 1500 mtr. wyniósł 4'37". Wyjazd lekko-atletów Rembowskiemu i Kostrzewskiemu na dalsze studia politechniczne do Warszawy pociągnął za sobą przerwę jesienną, trwającą do zimy 1923-24 roku.

Aczkolwiek praca na boisku została zawieszona, to jednak rozbudzone życie sportowe nie wygasło; na wzór amerykański lekko-atleci

odbywają na sali treningi w piłkę koszykową i siatkową; zbiorowe wycieczki odbywane do Rudy-Pabjanickiej na saneczki stwarzają doskonale warunki do życia towarzyskiego członkom sekcji, a jednocześnie są źródłem emocji i radości. Prasa łódzka, a szczególnie „Kurjer Łódzki“ zasilana artykułami fachowemi pióra p. Rembowskiego, spełnia rolę informatora i wychowawcy społeczeństwa łódzkiego w duchu sportowym. W dniu 17 stycznia 1924 r. dochodzi nareszcie do skutku organizacja Okręgowego Związku Lekko-Aletrycznego, a zatem centralna instytucja sportowa na terenie Województwa Łódzkiego otwiera działalność w klubach dotychczas dla lekkiej-atletyki obojętnych, bądź też całkowicie niedorosłych do tych spraw. Akces 7-miu najpoważniejszych klubów sportowych wróżył jak najlepszy rozwój lekkiej-atletyki. W związku z intensywną propagandą, prowadzoną na rzecz funduszu olimpijskiego, Ł. K. S. stawia pierwszy konkretny krok na gruncie łódzkim, organizując dwa mecze piłki koszykowej. Dochód z tych meczów oraz z meczu rewanżu, rozegranego w Warszawie z drużyną piłki koszykowej A. Z. S., w sumie mk. 230 milionów przekazano do kasy P. K. I. O.

LEKKORTLECI Ł. K. S.
Maciaszczyk i Krause.

Sezon tegoroczny sekcja lekko-atletyczna rozpoczęła w dniu 20 marca dzięki tej okoliczności, że kierownik sekcji p. Rembowski w ciągu jednego semestru przebywał w Łodzi, praca w samym założeniu zapowiadała się dobrze.

Zarząd „Wydziału Lekkiej-Aletryki“, którego w skład weszli: C. Rembowski — przewodniczący, B. Wirowski — sekretarz, dr. Raciązek — lekarz sekcji, L. Szumlewski — instruktor, zabrał się energicznie do pracy. Łódź, opóźniona o cały szereg lat pod względem popularyzacji sportów, przedstawia tem wdzięczniejsze pole do pracy. Dotychczasową opieszałość, czy też nieróbstwo w tym kierunku należało skreślić z minusów Łódzian. Sport — którego formą najbardziej przystępną, a jednocześnie rozwijającą jest lekka-atletyka, należało uczynić motorem fizycznego odrodzenia młodzieży. Zarząd Wydziału L. A. Ł. K. S. zdawał sobie dobrze sprawę z doniosłości i znaczenia misji, z jaką miał wystąpić w roku bieżącym. Hasłem więc Ł. K. S. było przeprowadzić akcję w powyższym kierunku i to z całym rozmachem. Ukonstytuowany Zarząd przygotował warunki, gwarantujące ćwiczącej młodzieży dobrą atmosferę w sekcjach, odpowiednie kierownictwo, oraz opiekę wychowawczą i lekarską. Pracę rozpoczęto od przeglądu lekarskiego i zaprowadzono na wzór zagraniczny, specjalne karty treningowe, opracowano program dla poszczególnych zawodników i grup.

Wobec niebywałego zainteresowania się młodzieży łódzkiej lekką atletyką, Ł. K. S. zdecydował się zorganizować grupę II-gą, do której mieli wejść kandydaci na rok 1924. Kierownictwo więc sekcji starszych lek.-atl. spoczywa nadal w ręku p. Rembowskiego, grupę młodszych prowadzi p. Szumlewski — nauczyciel gimnastyki w szkołach średnich, były instruktor Y. M. C. A., zasłużony działacz na polu sportowym w Łodzi. Treningi rozpoczęły się w lokalu Ł. K. S. w dniu 20 marca: treść pracy obejmowała: 1) gimnastykę — wg. systemu Herbert'a; 2) wykłady teoretyczne lekkiej atletyki; 3) ćwiczenia przygotowawcze (style); 4) masaże — kąpiel. Z tchnieniem wiosny boisko Ł. K. S. zaroilo się od lekkoatletów. Stan liczebny sekcji panów podniósł się znacznie; dwie sekcje liczą łącznie do 70 członków; poza lekką-atletyką prowadziły trening drużyny piłki koszykowej i siatkowej. Wytyczną programu, nakreślonego przez instruktora Rembowskiego, było należyte przygotowanie organizmu przez wszechstronność ćwiczeń; zasada więc harmonijnego rozwoju cielesnego przyświecała ćwiczącym o tyle, że w grupie pierwszej na 30 uczestników w zawodach klubowych można było obsadzić 79 punktów. Treningi odbywane dwa razy tygodniowo na boisku własnym obejmowały: 1) gimnastykę systemu Herbert'a, 2) mechanikę ruchów, 3) trening wstępny (styl) 4) trening właściwy, 5) ćwiczenia rozluźniające mięśnie — mycie — masaż.

Prace w parku sportowym Ł. K. S. posunęły się o tyle naprzód, że już w maju bieżnia została całkowicie wykończona, boisko uzupełnione terenem do piłki koszykowej i siatkowej. Nie mniej interesująco rozwijała się działalność sekcji pań Ł. K. S. Od wczesnej wiosny zorganizowana

Grupa lekkoatletów Ł. K. S. w 1924 r.

grupa pań rozpoczęła treningi na boisku Ł. K. S.; kierownictwo spoczęło w ręku p. A. Kostrzewskiej, instruktorską stronę objął p. Rembowski. Poza lekką-athletyką uprawiają panie piłki: siatkową i koszykową. Częścią bardzo ważną treningu pań jest gimnastyka oddechowa i rytmiczna.

W zawodach okręgowych 31-go maja r. b. sekcja pań Ł. K. S. była jedyną sekcją Okręgu. Pierwsze zawody klubowe w dniach 17 i 18 maja przyniosły rezultaty nie lepsze od zeszłorocznych; dały się jednakowoż zauważyć: liczny udział lekko-athletyczny w poszczególnych punktach oraz spoziomowanie wyników. Do okręgowych zawodów Ł. K. S. zgłosił 23 panów i 4 panie. Rezultaty osiągnięte przez zawodników w barwach Ł. K. S. przedstawiają się następująco: biegi 100 met. — 12 sek. Krumholz, 800 mtr. — 2'20" s. Rembowski, 5 klm. — 18'5" Tadeusiewicz; Rzuty: dysk 30.30 mtr. — Kurpetowicz, kula 9.38 mtr. — Gerbich, oszczep — 35.60 mtr. — Krauze; skok wdał — 522 cm. — Brodziak, wzwyż — 150 cm. Krauze, tyczka 2.41 mtr. — Owczarek, Wislawski, sztafeta 4 à 100 mtr. 47'6" s.

Do zawodów powyższych Ł. K. S. stanął bez najlepszych lekko-athletów: 1. Maciaszczyka, 2. Macińskiego, 3. Beyera, 4. Gazickiego i 5. Badowskiego.

Panie: 60 mtr. 9.1; skok wzwyż 1.15; wdał — 370 — Neniwichówna. Wbrew przewidywaniom kluby sprawę lekkiej athletyki zupełnie nie doceniły; udział w zawodach poza Ł. K. S. (najliczniejszym) wzięły 28 i 31 p. p. i Sokół. Lekko-athletci Ł. K. S. w finałach stawiali wyłącznie sami, gdyż zawodnicy innych barw zostali w większości wyeliminowani z powodu różnicy klasy. W punktach Ł. K. S-owi przypadło w udziale 42 punkty; 28 + 31 p. p. 21 p.; Sokół — 7. p. Panie stawały tylko z Ł. K. S.

Wyniki, osiągnięte przez lekko-athletów w biegach na boisku D. O. K. IV, z powodu nieszczególniej bieżni były, jak na okręgowe zawody, stosunkowo słabe; niemniej jednak przyczynił się do tego brak poważniejszej konkurencji ze strony innych klubów. Zawody sportowe zorganizowane w dniach 21 — 22 czerwca były dostatecznym stwierdzeniem, jak warunki i brak konkurencji wpływa ujemnie na rezultaty. W dniu 22 czerwca lekko-athletci Ł. K. S., biorący wyłączny udział w zawodach lekko-athletycznych, osiągają następujące wyniki: 100 mtr. 11.6 — Krumholz, 3 klm. — 10.26 s. sztafeta 100 — 200 — 400 — 800 = 3 mtr. 56 s.; obecność w konkurencji na 100 mtr. St. Kostrzewskiego przyczyniła się do poprawienia rekordu klubowego na 100 mtr.; podobnie ze sztafetą olimpijską biegał St. Kostrzewski, otrzymując wyrównanie 200 mtr. Aczkolwiek olimpijczycy Szenajch i Weiss z wyjątkiem Kostrzewskiego zawiedli, to jednak program powyższych zawodów, zatytułowany „Harcerski Dzień Sportowy”, dzięki pracy sekcji lekko-athletycznej — Ł. K. S., oraz współpracy samego Zarządu klubu, przedstawił się nadzwyczaj bogato: mianowicie mecze piłki: siatkowej — 2 d-ny żeńskie i 2 d-ny męskie; piłki koszykowej 2 d-ny męskie, mecz piłki nożnej Ł. K. S. I. — Varsovia. Dochód z całej tej imprezy przeznaczono na Harcerstwo Polskie. W dwa tygodnie później zorganizowano również na boisku Ł. K. S. imprezę sportową, z której dochód przekazano również do kasy Harcerstwa Polskiego. Obok więc strony czysto finansowej na rzecz Harcerstwa, z realizacji powyższych imprez płynie niemała korzyść dla samego sportu w jego formie najbardziej pięknej i ciekawej, to jest wszechstronność i dobór gałęzi sportu. Nawiasem należałoby dodać, że harcerze, biorący udział w zawodach lekko-athletycznych o „Mistrzostwo Z. H. P.” w Warszawie w cza-

WALTERSDORF

zdobywca pucharu w biegu ulicznym „Głosu Polskiego” w Łodzi 1924 r.

się „Złotu Narodowego“, rekrutowali się na terenie Chor. Łódzkiej wyłącznie z członków Ł. K. S., zdobywając miejsca:

1. 100 — II — Kozłowski, 2. skok wzwyż — II — Sarnecki; 3. kula — I Rembowski, 4. 1500 harc. — II Gębicki, 5. piłka siatkowa — I.

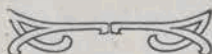
Kronikę więc lekkiej-atletyki w Łodzi można zamknąć hasłem: Rozpoczynamy pracę systematyczną i intensywną, w której krąg wciągnąć zdołamy większe szeregi młodzieży.

Ożywić terazniejszą młodzież ideą sportu — sportu, którego związek z udoskonaleniem „moralności“ ludzkości jest nad wyraz znany, to obowiązek w stosunku do młodzieży — to misja podniosła.

Elementarne zasady wychowania fizycznego są znane każdemu, kto chce ujrzeć promienną przyszłość naszych pokoleń.

Nie złotymi więc zgłoskami zasług położonych dla dobra młodzieży polskiej, nie słowami gorącego apelu w imię sprawy zbożnej zwracamy się do tych jednostek, dla których obcą dotychczas była sprawa tężyzny fizycznej młodzieży, ale słowami nadziei, że karta druga kroniki naszej wypełniona będzie wyrazami uznania, a conajmniej zrozumienia dla potrzeb młodzieży.

Cz. Rembowski.

Lekkoatletyczna sekcja pań Ł. K. S.

Zarząd „Wydziału lek.-atl.” Ł. K. S.

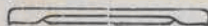
1. Rembowski Czesław — przewodniczący
2. Wirowski Bolesław — sekretarz
3. Majeranowski Lech — gospodarz
4. Raciążek Gustaw — lekarz

członkowie

5. Szumlewski Ludwik
6. Trypka Mieczysław
7. Szmagier Tadeusz
8. Zagórowski Romuald.

Spis lekko-atletów Ł. K. S.

1. Rembowski Czesław	19. Krumholz Alfons
2. Maciaszczyk Tadeusz	20. Tadeusiewicz Jan
3. Gazicki Michał	21. Starosta Zbigniew
4. Gazicki Andrzej	22. Wisławski Adam
5. Szmagier Tadeusz	23. Cękier Stanisław
6. Hamerski Kazimierz	24. Badowski Jan
7. Brodziak Ireneusz	25. Gębicki Teodor
8. Sarnecki Longin	26. Michałowski Antoni
9. Zand Andrzej	27. Krajewski Roman
10. Kurpetowicz Waclaw	28. Wirowski Bolesław
11. Maciński Tadeusz	29. Zagórski Romuald
12. Krauze Tadeusz	30. Owczarek Bolesław
13. Kozłowski Władysław	31. Buchner Feliks
14. Mrowie Józef	32. Majeranowski Leszek
15. Meissner Bronisław	33. Mirtenbaum Marek
16. Beyer Tadesz	34. Woltersdorf Jan
17. Ałaszewski Mieczysław	35. Jastrzębski Janusz
18. Wagner Bernard	36. Zimnawoda Henryk

S. Duszyński, Dyr. Z. Skłbicki, Z. Hanke, W. Kozielecki, H. Konopka, K. Łukasiewicz, R. Kordasz, B. Szemiłot,
E. Henneberg, Z. Krachulec, Dyr. J. Wolczyński, J. Woźniak, F. Feja, I. Piątkowski, S. Wnukowski.

I. DRUŻYNA L. K. S. w r. 1924.
Mikolajczyk, Śledź, Gabriel, Miller, Kowalczyk, Otto, Wozniak (prezes), Cyll, Hanke, Fejer, Durka, Ceisler (trener), Inż. Kowalski (Kom. Sport),
Śledzi, Fiszer.

Sprawozdanie Sekretarjatu.

Niezmiernie ciekawym dla czytelników niniejszej broszury byłby krótki zarys działalności Zarządu od chwili powstania Klubu aż do doby dzisiejszej. Niestety pragnieniu temu nie możemy uczynić zadość, gdyż wszelkie akta i dokumenty mogące zilustrować pracę Zarządu od roku 1908 — 1917 zaginęły w czasie wojny. Musimy ograniczyć się do lat od 1917 — 1924.

Jak nam już wiadomo z poprzednich artykułów, działalność Klubu przerwana została z chwilą wybuchu wojny wszechświatowej w r. 1914. Przerwa ta trwa do 10 lipca 1917 roku, w którym to dniu kilku starych, przedwojennych członków zbiera się w celu wznowienia działalności Klubu. W dniu tym ukonstytuował się Tymczasowy Zarząd w celu, — jak sam zaznaczył w swej uchwale — „zorganizowania Klubu i rozpoczęcia działalności“.

Tymczasowy Zarząd składał się z następujących osób:

W. Taubwurcel, prezes;
K. Waleński, wiceprezes;
Z. Krachulec, I sekretarz;
S. Kowalski, II „
J. Montag, I skarbnik;
J. Hirschberg, II „
J. Komorowski, I gospodarz;
L. Bogacki II „
J. Szwarz, członek Zarządu bez mandatu.

Zarząd ten rozpoczął swą działalność w bardzo ciężkich dla Klubu warunkach.

Fatalny stan funduszków, brak najpotrzebniejszych utensylii sportowych dla sformowanej w r. 1916 drużyny, stwarzały już na wstępie przeszkody wprost nie do pokonania. A przecież wznowienie działalności poszczególnych gałęzi sportu domagało się gwałtownie od klubu pomocy. Toteż tymczasowy zarząd zaczął urządzać dość częste imprezy sportowe (sprowadzanie drużyn legjonowych dla propagandy), oraz wykorzystywał niedziele i święta na rzecz zasilenia finansów Klubu, (zabawy ogrodowe, wieczorki taneczne i t. p.). Kadencja Tymczasowego Zarządu trwała od 10 lipca 1917 r. do 17 czerwca 1918 roku. W czasie tym Zarząd odbył 12 posiedzeń i powziął 53 uchwał.

17 czerwca 1918 roku odbyło się Ogólne Zebranie członków ŁKS, na którym wybrany został nowy zarząd w następującym składzie: prezes W. Taubwurcel, wiceprezes K. Waleński, sekretarz Z. Krachulec, zastępca sekretarza J. Jarkiewicz, skarbnik A. Heiman, członkowie Zarządu J. Czekalski, H. Lubawski, A. Kowalski. Również i nowy Zarząd czekało

kontynuowanie zamierzeń i prac tymczasowego zarządu. Odbyto w czasie od 17 czerwca do 1 stycznia 19 roku 1919 posiedzeń, powzięto uchwał 88.

Rok 1919 przyniósł wielką zmianę w składzie Zarządu; mianowicie Ogólne Zebranie w dniu 15 marca wybrało do zarządzającego organu Klubu następujące osoby: W. Taubwurcla (prezes), J. Szneidera (wiceprezes), Z. Krachulca (sekretarz I), Cz. Przybyszewskiego (sekretarz II), St. Kowalskiego (skarbnik I), A. Cywińskiego (skarbnik II), St. Piotrowskiego (gospodarz I), J. Sobczyńskiego (gospodarz II), Z. Hankego (czł. Zarządu). Zarząd w r. 1919 odbył posiedzeń 15, na których powziął 69 uchwał.

W r. 1920 ogólne zebranie członków ŁKS. nie odbyło się. Zarząd z r. 1919 pełnił dalej swe czynności, odbył posiedzeń 12, powziął uchwał 63. Dopiero w r. 1921 dnia 12 maja Zarząd z r. 1919 otrzymał od ogólnego zebrania członków Klubu absolutorjum. Nowoobрани Zarząd przedstawiał się następująco: prezes W. Taubwurcel, wiceprezes Z. Krachulec, sekretarz Cz. Przybyszewski, zastępca sekretarza A. Kowalski, skarbnik Z. Skibicki, zastępca skarbnika J. Czekalski, gospodarz Z. Kołaczkowski, zastępca gospodarza J. Szneider. Nadmienić należy, że ogólne zebranie uchwaliło nowy statut dla Klubu w miejsce do tej chwili obowiązującego statutu, zatwierdzonego przez b. władze rosyjskie. Księga protokółów posiedzeń Zarządu wykazuje odbytych posiedzeń 37, zapadłych uchwał 226.

Ogólne zebranie z roku 1922 powierzyło mandaty członków Zarządu następującym osobom: prezesa W. Taubwurclowi, wiceprezesa Z. Krachulcowi, sekretarza I J. Woźniakowi, sekretarza II Cz. Mike, skarbnika I F. Feji, skarbnika II S. Wnukowskiemu, gospodarza I Z. Kołaczkowskiemu, gospodarza II E. Lutrosińskiemu, bibliotekarza Z. Skibickiemu. Zarząd odbył 51 posiedzeń, powziął uchwał 336.

Rok 1922 niewątpliwie ma duże znaczenie dla rozwoju sportu w Klubie.

Zarząd ŁKS. z powodu nawału prac administracyjno-organizacyjnych nie mógł podolać pracy i zająć się organizacją ruchu czysto sportowego. Postanowił przeto wyłonić organizację fachową, powołując w tym celu do życia Tymczasową Komisję Sportową, która w miarę potrzeby tworzyłaby niezbędne sekcje. Komisja Sportowa miała być ciałem czysto fachowym, a zarazem organem opiniodawczym Zarządu.

Uchwałę w tej mierze powziął Zarząd na posiedzeniu w dniu 30-go marca 1922 r., powierzając opracowanie regulaminu wyłonionej Tymczasowej Komisji Sportowej, w skład której weszli: Hanke, Skibicki, Łoj-szczyk, Waleński, Krachulec, Leonow, Kowalczyk, Horocks i Jarkiewicz.

Opracowany regulamin został przyjęty na posiedzeniu Komisji w dniu 15 września 1922 r. Po zatwierdzeniu regulaminu przez Zarząd, Tymczasowa Komisja Sportowa złożyła swe mandaty. Zarząd powołał do życia nową Komisję Sportową w składzie następującym: Konopka, Hanke, Łoj-szczyk, Skwarczyński, Czekalski, Nitecki i Trojanowski. W powyższym składzie Komisja rozwiązała się we wrześniu 1923 roku.

W r. 1922 na skutek starań Zarządu otrzymał Klub od Magistratu m. Łodzi plac położony przy ul. Al. Unji № 2 na urządzenie parku sportowego. Utworzono Komitet Budowy Parku i zabrano się energicznie do finansowania tego ważnego dla rozwoju Klubu przedsięwzięcia.

1923 r. przyniósł znów bardzo poważne zmiany w składzie osobowym Zarządu. Prezesem został Juljan Woźniak, wiceprezesami J. Wolczyński

i K. Waleński, sekretarzami E. Henneberg i H. Skwarczyński, skarbnikami F. Feja i S. Wnukowski, gospodarzami J. Kołaczkowski i E. Lutrosiński. Zarząd odbył 43 posiedzeń, powziął uchwał 399.

Ogólne zebranie 1923 r. nadało p. W. Taubwurclowi w uznaniu Jego zasług położonych dla dobra klubu, godność dożywotniego prezesa honorowego Ł. K. S.

W roku jubileuszowym 1924 dane jest następującym osobom piastować zaszczytne mandaty członków Zarządu: prezesa J. Woźniakowi, I wiceprezesa F. Feji, II wiceprezesa H. Konopce, sekretarza I K. Łukasiewiczowi, sekretarza II B. Duszyńskiemu, skarbnika I A. Sosińskiemu, skarbnika II S. Wnukowskiemu, skarbnika III B. Szemiotowi, gospodarza I Z. Hankemu, gospodarza II W. Kozielskiemu, członków Zarządu E. Hembergowi, S. Kowalskiemu i Z. Skibickiemu. Do dnia 1 lipca 1924 roku Zarząd odbył 21 posiedzeń i powziął uchwał 212. W porównaniu do uprzednich lat zauważa się wzrost procentowy liczby posiedzeń i uchwał.

W celu ułatwienia prac Zarząd wyłonił z siebie 2 Komisje: Sportową z p. Inż. S. Kowalskim i Gospodarczą z p. Z. Hankem na czele. Komisja Sportowa odbyła posiedzeń w okresie sprawozdawczym 14, załatwiła spraw 215. Komisja gospodarcza odbyła posiedzeń 14, załatwiła spraw 69.

Powołanie do życia w b. r. Komisji Gospodarczej okazało się bardzo szczęśliwym, gdyż rozwój sportu w poszczególnych gałęziach wymagał czujnego oka nad staraniem się o powiększenie i konserwację inwentarza sportowego.

Stan inwentarza na dzień 1 lipca 1924 r. przedstawia się następująco: 90 kompletów footballowych (buty, onuce, skarpety, ochraniacze, spodenki i koszulki); 30 piłek nożnych; 40 kompletów lekkoatletycznych (meszty, spodenki i koszulki); 16 kompletów lekkoatletycznych damskich; 3 oszczepy; 2 dyski; 2 kule; 2 tyczki; 1 piłka siatkowa; 1 piłka koszykowa; 2 siatki do gry; 16 chorągiewek; 1 apteczka podręczna.

Jak widzimy z powyższego sprawozdania Zarząd pracuje intensywnie i stara się o jak najlepsze postawienie klubu, aby móc rzeczywiście powiedzieć sobie, że nic nie poszło na marne, że każde pociągnięcie przyniosło Klubowi i sportowi polskiemu poważne korzyści.

K. Ł.

WAWRZYNIEC CYLL

gracz I. drużyny Ł. K. S., reprezentacyjny gracz Polski przeciw Finlandji, Szwecji, Węgrom (na VIII Olimpijdzie w Paryżu), Francji i Turcji.

Popularność piłki nożnej.

Sportowcy i publiczność interesująca się sportem bardzo często stawia sobie pytanie, dlaczego piłka nożna jest ze wszystkich gałęzi sportu najbardziej popularną, dlaczego ilość drużyn i graczy piłki nożnej jest tak dużo i dlaczego ze wszystkich atrakcji sportowych zawody piłki nożnej najbardziej są uczęszczane. Mimo że wiele gałęzi sportowych jak lekka-
atletyka, pływactwo, zapasnictwo, a nawet boks nie wymagają tych warunków materialnych, nie kosztują prawie nic, football jest jednak sportem powszechnym, sportem w całym tego słowa znaczeniu demokratycznym, pociągającym wszystkie warstwy w wieku od dzieciństwa do późnej starości. Na ulicy widzimy bardzo często chłopców ośmioletnich kopiących szmacciankę, a niedawno pisma donosiły, że 52 letni sportowiec brał udział w grze o puchar angielski.

W krótkości postaram się odpowiedzieć na to pytanie. Piłka nożna w swych wymaganiach obejmuje prawie wszystkie inne sporty. Dobry piłkarz musi być szybki jak lekkoatleta, wytrzymały jak cyklista, odważny jak jeździec, technikę piłki zaś musi znać narówni z graczem w tenisa.

Dla publiczności zaś każdy match futbolowy przynosi coś nowego. Jest to jedyny sport, w którym ta różnorodność występuje w całej pełni. Ta gałąź sportu ograniczona międzynarodowymi przepisami i ich licznymi warzającami, zależna od każdorazowego przeciwnika, terenu i pogody, różni się zasadniczo od sportów uprawianych jednostkowo, których wyniki na podstawie znajomości fizycznej zawodnika, treningu jego i dotychczasowych wyników zgóry można określić.

Publiczność, obserwując n. p. zawody biegaczy, wioślarzy, kolarzy często nudzi się i dopiero finish, ostatnie metry wywołują u niej emocję, trwającą bardzo często kilka sekund zaledwie.

Co innego w piłce nożnej, gdzie w ciągu całego czasu 2×45 minut obraz co sekundę się zmienia, tworząc w duszy dziwny kalejdoskop uczuć, wynik zaś końcowy matchu tworzy wrażenie samo dla siebie nieraz zupełnie inne od doznawanego podczas gry.

Nerwy nie tylko gracza ale i publiczności, tej klubowo zwłaszcza zaangażowanej, pozostają przez cały czas w najwyższym napięciu i trzeba mieć odpowiednio silną konsystencję nerwową, ażeby pewnym zawodom przypatrywać się do końca. Jest to, że tak powiem bardzo często training nerwów. Nie każdy go wytrzyma. Niedawno czytaliśmy, że prezes jednego angielskiego klubu w parę godzin po przegranej, wskutek zdenerwowania się, zmarł.

Przyciągającą stroną piłki nożnej jest to, że walczą nie dwaj przeciwnicy, lecz dwie drużyny, że zwycięża nie pojedynczy zawodnik, lecz cała drużyna, bez względu na to, że członkowie tej drużyny może niejednakowo pracowali i może nie wszyscy na zwycięstwo zasłużyli. Stąd też i zadowolenie po grze nie jest udziałem jednostek, lecz całej drużyny, a przegraną odczuwa nie mniej najlepszy gracz drużyny jak i ten, który być może przegraną spowodował.

Piłka nożna ma więc w zasadzie swej i ten moralny czynnik, że uczy solidarności i przywiązania do swych barw. „Jeden za wszystkich, wszyscy za jednego“, oto maksyma, która nigdzie tak dobre jak w piłce nożnej nie znalazła zastosowanie i bardzo często dzięki jedynie jej zastosowaniu drużyna zwycięża.

Lajos Czeisler.

Budowa Parku Sportowego.

Ł. K. S., jako najstarszy a do niedawna jeszcze jedyny klub polski na terenie łódzkim, przez szereg lat niósł godnie sztandar sportu polskiego. Tradycja tej przeszłości, a zwłaszcza dwukrotne zdobycia mistrzostwa okręgowego w ciągu ostatnich dwóch lat już w Odrodzonej Polsce nałożyły na Zarząd klubu poważny obowiązek patrzenia czujnym okiem w najbliższą przyszłość Ł. K. S., by nie pozwolić klubowi dać się zepchnąć z prodującego stanowiska w sporcie polskim.

W styczniu 1922 r. Zarząd Ł. K. S. zdecydował za wszelką cenę posiadać własne boisko sportowe, ażeby dać członkom swym możliwość racjonalnego uprawiania ćwiczeń cielesnych. Zdobycia mistrzostwa w roku 1921 w piłce nożnej, tradycja pięknego własnego boiska przy ul. Srebrzyńskiej, wreszcie nasze polskie przywiązanie do kawałka własnej ziemi nie dawało nam spokoju, a przekonanie, że jedynie na własnym gruncie choćby dzierżawionym można tworzyć dalszy rozwój i chwałę ukochanego klubu marszczyło czoło i męczyło mózgi starych elkaesiaków.

Po kilkakrotnych nieudanych zabiegach w Magistracie, w r. 1921 ostatecznie zrezygnowaliśmy z terenów miejskich i postanowiliśmy osiedlić się na nowo przy ul. Srebrzyńskiej. Teren trzeba było oparkanic, drzewo było drogie, chcieliśmy dostać drzewa rządowego, przeznaczonego dla odbudowy. Wszak i nam wojna zabrała cały dorobek.

Naczelnik Wydziału Budownictwa Magistratu m. Łodzi, inż. Edward Szenfeld, do którego zwróciliśmy się o radę, powiedział nam: „Jeżeli macie budować na cudzym gruncie, to już lepiej budujcie na gruncie miejskim“. Ba, kiedy Magistrat nie chce nam wydzierżawić—odpowiedzieli nasi. „Da, da, tylko trzeba za tą sprawą chodzić“. Rzecz była nie do wiary, baliśmy się, że przez nowe starania w Magistracie stracimy masę czasu i wkońcu pozostaniemy na lodzie.

Próbowaliśmy przez grzeczność wykręcać się od tych starań przekonaniem, że Magistrat nie ma odpowiednich terenów. „A ileż wam trzeba“, pyta inż. Szenfeld. „Chociaż z 5 morgów“—powiadamy. „Dostaniecie 10“. „E, to chyba parę kilometrów za miastem“—odrzekliśmy. „Djabła tam, powiada inżynier, przy tramwaju miejskim“. Sprawa zaczęła być interesującą. Pytanie „gdzie to jest“ było ostatniem, ale jedynem na serjo. „Naprzeciw dworca kaliskiego“—odpowiedział skromnie inż. Szenfeld. Pożegnaliśmy się jak w gorączce i sankami popędziliśmy na Karolew. Oględziny terenu pokrytego na łokieć śniegiem przeszły wszelkie nasze oczekiwania. Piękny widok, bliskość lasu konstantynowskiego, dojazd tramwajem na miejsce, rzekoma równość terenu (pod śniegiem nie widać było 2-u metrowych rowów strzeleckich i dołów karczunkowych) rokowały jak najlepsze nadzieje. W najgłębszej tajemnicy uknuto spisek przeciw Magistratowi. Tej nocy spiskowcy nie spali. Wykombinowano prowizoryczny projekt parku (do obecnego planu wcale

niepodobny), wrysowano go w plan sytuacyjny, wykoncypowano podanie i wysłano deputację do Prezydium Magistratu.

W nieobecności prezydenta miasta A. Rzewskiego przyjął delegację wiceprezydent miasta dr. Stupnicki bardzo łaskawie, prosił siedzieć, częstował papierosami, wszystko obiecał, o mało magistrackim powozem do domu nie odesłał. A ponieważ był to filar P.P.S., która wówczas miastem rządziła, w przekonaniu, że uchwała Rady miejskiej będzie już tylko formalnością, spoczeliśmy na laurach.

Tymczasem w tydzień po tem, jak grom z jasnego nieba, spadła na nas wiadomość, że „komisja dla spraw ogólnych“ Rady Miejskiej prośby nasze odrzuciła wszystkimi głosami przeciw jednemu. Wobec tego, że naturalnem było odrzucenie tej sprawy przez Radę Miejską, postaraliśmy się o zdjęcie jej z porządku dziennego i skierowanie po raz drugi do komisji ogólnej. Rozebrano członków komisji celem „obrobienia“ między siebie i uświadomiono ich sportowo w ciągu 2-tych tygodni tak dalece, że ta sama komisja prośbę naszą z jednogłośnie przychylną opinią wniosła na plenum Rady.

W mieście sprawa była głośnie; na posiedzenie Rady Miejskiej przybyło kilkudziesięciu członków Ł. K. S., projekt uchwalony został po godzinnej dyskusji jednogłośnie, zasadniczo w ten sposób:

Ł. K. S. otrzymuje 10-cio morgowy teren polesia konstantynowskiego w dzierżawę na lat 20, z tym warunkiem, że po upływie tego terminu urządzony na tem miejscu Park Sportowy przejdzie na własność miasta.

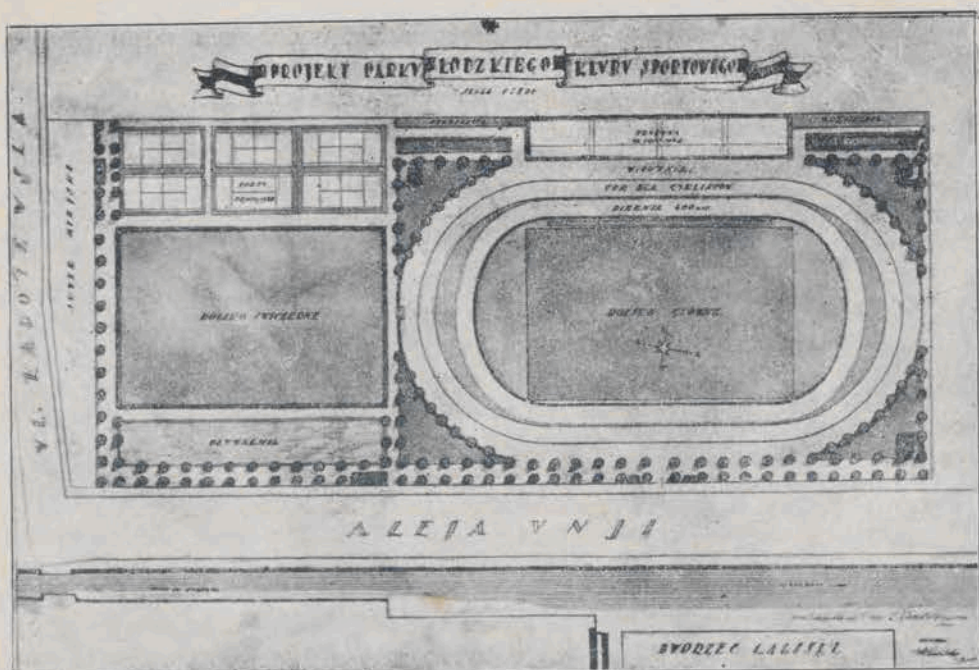
Natychmiast po podpisaniu umowy zawiązał się Komitet Budowy Parku z osób niżej wymienionych:

Komitet budowy:

Dr. Paweł Garapich Wojewoda	Stanisław Iżycki Komisarz Rządu	Gen. Stefan Majewski Dow. O. K. IV.
Aleksy Rzewski Prez. m. Łodzi	Maurycy Poznański	Maurycy I. Poznański
Dr. Marceł Barciński	Karol Geyer	Jan Smarzyński
Dyr. Brinkenhof	Bolesław Kotkowski	Dyr. Weil
Antoni Lipiński	Wacław Taubwurcel	Józef Wolczyński
Zygmunt Krachulec	Dyr. Zyg. Skibicki	Karol Waleński

Komitet wydał odezwę do społeczeństwa z prośbą o poparcie budowy parku.

„Zakłady graficzne B. Kotkowski“ wykonały bezpłatnie „Złotą Księgę ofiarodawców“, oprawioną w skórę, ofiarowaną przez członka Klubu, p. Romualda Kowalskiego. Uproszony przez komitet inż. Ludwik Christelbauer ze Lwowa wykonał projekt planu parku, który następnie powiększył i przygotował do litografji inż. arch. Stanisław Kowalski.

Teraz dopiero po zniknięciu śniegu pokazał się prawdziwy obraz terenu, na którym miał stanąć park sportowy. Cała przestrzeń poryta rowami strzeleckimi, dwumetrowej głębokości, olbrzymie leje powstałe przy karczowaniu lasu, kupy śmieci, i nawozu dowolnie zsypywane z wozów, ubite drogi i ścieżki przecinały teren we wszelkich możliwych kierunkach. Poza tem różnica poziomu dochodziła do 170 cm. Preliminarz kosztów niwelacji przedstawiał się bardzo wysoką i narazie trudną do określenia sumą. Jeżeli dzisiaj widzimy już w ogólnych konturach wyłaniający się z dawnego chaosu park sportowy, to jedynie ten, kto widział stan terenu przed dwoma laty, może zdać sobie sprawę z ogromu pracy i kosztów.

Jedynie młodzieńcza energia Klubu w myśl mickiewiczowskiego hasła „Mierz siły na zamiary“ wytłumaczyć może fakt, że się do tej pracy zabrano, że jej tyle w niepełne dwa lata wykonano.

Nie czekając na zebranie funduszków, Komitet powierzył oparkanie terenu przedsiębiorcy budowlanemu p. Juljuszowi Zajfertowi za cenę pięciu milionów marek. Równocześnie zaś zakupiono dom drewniany o trzech izbach na mieszkanie dla dozorczy — w „Zakładach przemysłowo-szkolnych dla inwalidów w Piotrkowie“.

Z powodu braku funduszków oparkanie terenu skończyło się dopiero w sierpniu i zaraz przystąpiono do stawiania domku i tegoż wykończania.

18 września rozpoczęto niwelację i prowadzono ją do 25 listopada, to jest do czasu, gdy mróz i niepogoda uniemożliwiły dalszy bieg robót. W ciągu tego czasu dzięki zapobiegliwości braci p. Franciszka i Kazimierza Żegoty, którzy prawie bezpłatnie wykonali plan niwelacyjny i kierowali robotami, zniwelowano prowizorycznie oba boiska footballowe i wy-

tyczono dróżki komunikacyjne. W wykończonym zupełnie domku 1 listopada zamieszkał dozorca.

W r. 1923 roboty rozpoczęto 26 marca i prowadzono je bardzo intensywnie nieraz przy pomocy 40-tu ludzi i kolejki wąskotorowej, wypożyczonej z Magistratu. Mimo niewykończenia, treningi odbywały się już stale na własnym boisku, które ciągle ulepszano, nawożąc je gliną, piaskiem i szlaką. Wkońcu ustawiono bramki, wymalowano linje i oddano je do użytku publicznego. Pierwsze zawody, jakie odbyły się na boisku treningowym, rozegrane zostały między drużynami „Sokoła” i „Rapidu” o mistrzostwo klasy C.

W dniu pierwszego matchu stały już dwa rzędy ławek od strony zachodniej i jeden rząd od wschodniej, stopniowo powiększono ilość rzędów do 5 od strony zachodniej i 3 od wschodniej, jakoteż wał dla miejsc stojących wzdłuż całej długości boiska. Szatnia wyposażona w szafy, piłki, wieszak i umywalnię, mogła pomieścić 24 graczy. Wybudowano dwa ustępy i dwie kasy prowizoryczne, zrobiono możliwy dojazd i dostęp do parku i w ten sposób stworzono ostatecznie jakie takie własne siedlisko i własny teren do ćwiczeń i zawodów.

Zkolei przystąpiono do wykonania boiska głównego, które po dokładnej niwelacji zasiane zostało trawą, przyczem podkreślić należy, że w tym zakresie korzystaliśmy wiele z bezpłatnych wskazówek i informacji ogrodnika miejskiego p. Miniewicza i p. Leona Kołaczkowskiego. Boisko główne otoczone jest bieżnią, która zbudowana jest w ten sposób, że najprzód wykopano koryto bieżni, mające od strony zachodniej 35 cm., a od wschodu 60 cm., samo boisko otoczono deską, później dopiero zaczęto zasypywać koryto bieżni żużlem. Od bieżni prowadzą dwa dreny odwadniające na ulicę, w przyszłości zaś chcemy je połączyć z rowem kolejowym. Wasypano żużlem 500 metrów drogi komunikacyjnej wewnątrz parku, jakoteż chodnik i drogę zewnątrz parku. Wykopano 8 mtr. głęboką studnię, wpuszczono dreny, ustawiono wał korbowy z daszkiem celem otrzymania wody zaskórnej do prania i mycia.

Niezależnie od tego grupa pracowników elektrowni na własny koszt rozpoczęła budowę kortu tenisowego, który jednak dotychczas nie jest wykończony.

W dniu 3 marca rozpoczęto trzeci etap pracy — oczyszczenie boiska ze śniegu, które pochłonęło zwyż 1200 złotych. Trawa na boisku głównym z powodu wysokiego śniegu wygniła i musieliśmy siać po raz drugi. Budowa bieżni postępowała powoli, około 900 aut szlaki wysypano w jej koryto. Ponieważ na Zielone Świąta Ł. K. S. miał gościć mistrzowską drużynę Węgier postanowiono zawody z nią rozegrać na głównym boisku. W tym celu usypano naprzód wał pod trybuny, następnie równocześnie sypano wał pod miejsca stojące, podczas gdy cieśle stawiali trybuny i nowe szatnie dla ćwiczących. Trybuny nasze posiadają 24 łóż o 5 miejscach każda, 800 miejsc numerowanych, 16 miejsc prasowych, 80 rezerwowych i 1120 nienumerowanych, ogółem 2136 miejsc siedzących.

Wał dla miejsc stojących pomieścić może 5,000 widzów i będzie pokryty stopniami betonowymi amfiteatralnie ułożonemi. Kilkaset takich stopni już ułożono. Bardzo ładne i dobre siatki konopne ufundował własnym kosztem członek Klubu, p. Józef Sylwester Goszczyński. Nowa szatnia składa się z dwóch ubikacji, każda na 24 zawodników, małej szatni dla pań i umywalni o 20 kranach i rezerwoarze 400 litrowym.

Dawną szatnię przerobiono na skład inwentarza sportowego. Poza tem wybudowano murowany klozet dla widzów stojących.

Brak funduszków zmusił nas do przerywania dalszych robót, z których najpilniejszą jest usypanie wału na wirażach, pokrycie bieżni ostateczną nawierzchnią, wreszcie zasadzenie drzew i wywiercenie dobrej studni w tej bowiem, którą obecnie posiadamy, stale brakuje wody.

Na rok 1925 planujemy pokrycie trybuny dachem, budowę pływalni, budowę toru ziemnego dla cyklistów, wreszcie budowę 6 kortów tenisowych.

Na dalszym planie jest pokrycie betonem toru dla cyklistów, budowa kręgielni i strzelnicy, wreszcie budowa trybun żelazo-betonowych pod którymi znajdują pomieszczenie łazienki, bufet, garderoby, sale dla boksu i szermierki pokoje Zarządu Klubu i t. p.

Jak widzimy, stoją przed nami zadania jeszcze duże, zadania przestające nasze siły; mamy jednak nadzieję, że jeśli w tem tempie co dotychczas roboty nadal posuwać się będą za trzy lata park całkowicie wykończony zostanie. Na zakończenie naszego sprawozdania pozwalamy sobie podziękować tym niezłomkom naszego Klubu, którzy radą i pomocą materjalną najwięcej do budowy Parku Sportowego się przyczynili. A więc w pierwszym rzędzie p. inż Edwardowi Szenfeldowi, który mimochodem może ale bądź co bądź dzieło całe zainspirował, p. inż. Ludwikowi Christelbauerowi, który bardzo chętnie i bezpłatnie plan parku opracował, Zarządowi Tow. Akc. L. Geyer, które przy rozpoczęciu budowy w dniu 10 listopada 1922 r. użyczyło Ł. K. S. długoterminowej pożyczki w kwocie dwóch milionów marek, wreszcie angielskiej firmie „Messers de Jersey“ Manchester, która w r. 1923 ofiarowała na budowę Parku Sportowego pięćdziesiąt funtów szterlingów.

Dla cyfrowego uzmysłowienia sobie ilości pracy, włożonej w budowę Parku Sportowego, zaznaczam, że do dnia 15 lipca 1924 r. zużyto

7,200 dni pracy robotnika ziemnego przy kolejce wąskotorowej,

542 dni pracy rzemieślników,

zwieziono 580 samochodów i 280 wozów żuzla; w 1924 roku zakupiono samego drzewa za 4248 zł., a innych artykułów technicznych za 1760 zł. Pozatem wartość już poprzednio wybudowanych obiektów: domku mieszkalnego, trybun przy boisku treningowym i parkanu wynosiła 1 na stycznia 14,700 złotych.

Zygmunt Skibicki.

Znaczenie sportu.

Rozwój ruchu sportowego jest najlepszą odpowiedzią na pytanie: „dlaczego uprawia się ćwiczenia cielesne?”

Nie jest to żaden przypadkowy zbieg okoliczności, że właśnie po bardzo ciężkich czasach (wojna i czasy powojenne) rozwija się potężnie myśl o tężyznie fizycznej. Twarda walka o byt wymaga silnej struktury cielesnej.

Zbytek i życie beztroskie tworzą najlepszą podstawę do zniewieściałości, do demoralizacji, do upadku narodu. Cała historia uczy nas o tem, a jednak nie chcemy się tego nauczyć. Olbrzymie i potężne państwo rzymskie, dzierżyło władztwo nad światem tylko tak długo, dopóki młodzież i starsza generacja pozostawała wierna ćwiczeniom fizycznym; upadło ono, kiedy zbytek i bogactwo uczyniły Rzymian zniewieściałymi. Znamy tę sprawę, abyśmy mieli się dłużej nad nią zatrzymywać.

Najlepiej odpowiadając prawdzie a może nie wszystkim znane, są słowa niemieckiego ministra wojny odnoszące się do kultury ciała: „wojna została wygrana na zielonych murawach Anglii i Ameryki”. Wielka wojna światowa, która tyle złego wyrządziła, przyniosła ze sobą uświadomienie, że sport dla każdego narodu jest niezbędnym, że odrodzenie każdego kraju może nastąpić tylko przez fizyczną regenerację. Widzimy, że po wojnie nastąpił kolosalny wzrost sportu. Kwitnie on we wszystkich krajach; w niektórych rząd ujął go w swe ręce, uważając zresztą zupełnie słusznie, że jedynym środkiem do walki z alkoholizmem i demoralizacją, okrażających jak zaraza narody, jedynym ratunkiem naszych duchowych i fizycznych nabytków, jest sport.

Państwa te zajmują się bardzo poważnie tym problemem. U nas zagadnienie rozwoju sportu leży w powijkach; prywatna inicjatywa musiała ująć go w swe ręce. Przejawem jej jest zakładanie stowarzyszeń sportowych, rozwijających się coraz lepiej i liczniej.

Na barkach stowarzyszeń sportowych spoczywa olbrzymia odpowiedzialność dalszego postępu i czystości sportu. Jeżeli sport poczynił u nas jakiegokolwiek postępy, to jest zasługą prywatnej inicjatywy.

Ciężary przygniatające stowarzyszenia są bardzo duże, i o ile państwo nie udzieli im pomocy, to pod pozorem tychże będą musiały ugiąć a nawet załamać się.

Potrzeby materialnej natury (płace, lokale i t. p.) są tak wielkie, że stowarzyszenia chcąc wypełnić swe zobowiązania wobec członków muszą bardzo intensywnie o nie walczyć.

Istnieje uzasadniona obawa, że ciężko będzie prowadzić walkę o czystość sportu. W tej materji stowarzyszenia sportowe dużo zrobiły, co jednakowoż jeszcze trzeba zrobić jest pracą herkulesową. Na barkach stowarzyszeń leży odpowiedzialność za czystość sportu.

Wielkie razy, które wojna światowa zadała, ogólny upadek moralności szczególnie u młodzieży, wielkie przyzwyczajenie do alkoholu podrywające byt narodów to dziedziny, w które sport musi wkroczyć i ująć je silnie. To muszą uczynić stowarzyszenia sportowe.

Jeżeli władze ułatwią stowarzyszeniom sportowym walkę o byt materialny, możemy mieć uzasadnioną nadzieję, że klubom sportowym w naszym mieście a przez nie sportowi w ogólności wyrządzą wielką przysługę.

Dr. J. Krausz.

Sport a młodzież szkolna.

Sporty są drogą do wytrwałości, męstwa i bohaterstwa.

Do pisania niniejszego artykułu skłoniły mnie fakty, jakie miały miejsce na gruncie łódzkim, mianowicie metody, stosowane względem uczniów szkół średnich przez niektórych dyrektorów.

I tak, słyszeliśmy niedawno, że gracz A. nie mógł brać udziału w zawodach w piłkę nożną o mistrzostwo Okręgu Łódzkiego, ponieważ zabronił mu pan dyrektor; lekkoatleci B, C, D i t. d. muszą natychmiast usunąć się z Tow. Sport., gdyż grozi im wydalenie ze szkoły — i cały szereg tego rodzaju wydarzeń.

Jak twierdzą niektórzy, ma być to wyraźny zakaz wyższych władz (okólnik Min. Oświaty), który zabrania młodzieży szkolnej należenia do amatorskich Tow. Sportowych i uprawiania tam sportu.

Dlaczego?? Bo tam podobno młodzież może nabrać złych wpływów, bo tam podobno uprawia się politykę, bo tam można ulec złym obyczajom, tam jest nieodpowiednie towarzystwo, bo tam... ja już nie wiem co więcej można mówić, aby przedstawić Tow. Sportowe w świetle jak najgorszym.

Wy, kochani chłopcy, wszystkie rozrywki macie w szkole, na co wam inne środowiska.

Przedewszystkiem niech wiedzą ci, którzy nie wiedzą lub nie chcą wiedzieć, że Tow. Sportowe w Łodzi i całej Rzeczypospolitej są instytucjami legalnymi, w których pracują ludzie z poświęcenia, ludzie mający wyrobioną opinię, którzy rozumieją, jakie znaczenie ma sport dla społeczeństwa i dla państwa — bo przecież strona fizyczna człowieka jest podstawą jego umysłowości i to jest wykładnikiem tężyzny fizycznej i duchowej każdego narodu.

Towarzystwa te grupują w swoim łonie sportowców, którzy jako jako tako potrafią zaprezentować niektóre działy sportowe, ale to nie jest podstawą każdego Tow. Sportowego, dążą one do uspołecznienia sportu, dążą do zgrupowania jaknajwięcej młodych pokoleń, jednostek indywidualnych, fizycznie uzdolnionych, których powierza się specjalnym instruktorom krajowym, a nawet zagranicznym, specjalnie sprowadzonym.

Szkoła daje wszystko!?

Ja się zapytam, czy szkoła wystarcza dla jednostek utalentowanych w kierunku malarstwa, muzyki, sportu i t. p.

Nie — rozwijają oni i uzupełniają swój talent poza szkołą; więc jeżeli wolno uczniowi ćwiczyć się w malarstwie, muzyce, śpiewie i t. d. poza szkołą, dlaczego nie wolno mu rozwijać się fizycznie, udoskonalać od wczesnych lat swój ustrój, nabierać formy i stylu, dlaczego nie wolno mu poza szkołą dążyć drogą sportu do wytrwałości, męstwa i bohaterstwa.

Szkoła daje rozrywkę, w szkole to się nazywa lekcją gimnastyki, tak samo jak lekcja arytmetyki, śpiewów i t. p.; ta lekcja musi wystarczyć dla wszystkich, lecz nie wystarcza dla jednostek, które wiedzą, że mogą z siebie dać coś więcej.

W amatorskich tow. sportowych ma on możliwość ćwiczenia się pod fachowym kierunkiem, ma możliwość egzaminowania swoich uzdolnień, mierząc się ze współzawodnikami w zawodach klubowych, międzyklubowych i państwowych.

Jeżeli takie jednostki uzdolnione od wczesnej młodości nie będą kroczyć drogą racjonalną ku udoskonaleniu się, to w późniejszym wieku (biorę pod uwagę czas po wyjściu ze szkoły) dążenia ich będą wysiłkiem mniej celowym.

Jednak trzeba przyznać rację, że niektóre tow. sportowe nie są tak postawione i prowadzone, aby dały gwarancję zupełnego zaufania do nich; ale i to trzeba przyznać, że niema u nas szkoły czy jakiegokolwiek instytucji, która jest formą tak doskonałą, że przyczepianie się do niej byłoby czynem złośliwym.

Są u nas tow. sportowe, które obchodziły 25-lecia, 15 i 10-lecia swego istnienia, mają one swoją historję, swoje tradycje, to są Tow. które mają czem się zaprezentować, pochwalić przed społeczeństwem, że mają rację bytu, że mają zupełne prawo domagać się poparcia nie tylko ze strony społeczeństwa — ale ze strony naszych Władz Najwyższych, tak jak się to dzieje w państwach Zachodnich, gdzie dążą do unarodowienia sportu, że wreszcie Tow. te można i obdarzyć odrobiną zaufania i powierzyć im młodzież, która w sporcie wzmacnia energję zapasową, rozwija czynności rozwoju, zwiększa siłę mięśniową, wytrzymałość i odporność, kształci charakter, wzmacnia pewność siebie.

To są naprawdę zalety, które idą na pożytek Ojczyźnie.

Dla orientacji dodam, iż młodzież szkolna, która się garnie do Tow. Sportowych nie jest zaliczana w poczet członków rzeczywistych danego Tow. — są to tylko kandydaci bez wszelkich praw członka, to są ci milusińscy „juniorzy“, których mieliśmy nieraz sposobność podziwiać na naszych boiskach, to jest cały narybek Tow. Sport. dla których się wydaje krociowe sumy na wszelkie utensylja sportowe, na ulepszenie tak zaniedbanych u nas środowisk — tych nędznych parków sportowych — i cały szereg innych wydatków, na które trzeba pracować faktycznie z poświęceniem, by nie zoczyli z drogi raz wytkniętej.

Gdyby okólnik ministra oświaty znalazł całkowite zastosowanie, byłby on gromem, powodującym zagładę całego szeregu Tow. Sportowych opartych jedynie na elemencie szkolnym, okólnik ten zdruzgotałby fundamenty dobrych poczynań czołowych klubów i działałby na szkodę rozwoju naszej kultury sportowej, która zajmuje bardzo niktę miejsce wśród obcych państw, tak że aż wstyd się do tego przyznać.

Jeżeli weźmiemy cały szereg naszych najlepszych lekkoatletów, którzy reprezentować mają sport polski, to stwierdzimy, iż są to w znacznej części akademicy.

Czy oni doszli do tego zaszczytu w szkole czy też w Związkach Akademickich??

Nie, podstawą dla nich były właśnie Towarzystwa Sportowe, które potrafiły ich pielęgnować i wychować, wydobywając z nich od lat mło-

dzieńców maksimum tego, co w naszych warunkach jest możliwe do osiągnięcia.

Jeżeli przyjrzymy się ostatnim zawodom międzynarodowym w Paryżu, gdzie reprezentowane były wszystkie państwa i Polska również, gdzie każde państwo manifestowało i popularyzowało swoje talenty, swoją kulturę, — my uwijaliśmy się gdzieś na szarym końcu, a jednak nie wahał się mierzyć z mistrzami świata różnych kategorii. To była jedyna nasza zaleta — odwaga.

Nie stawajmy zatem na przeszkodzie jeden drugiemu, nie utrudniajmy ludziom chętnym dążyć do tego, co nas może z czasem pocieszyć, przynieść zaszczyt i sławę.

Wiem, że nie wszędzie pp. dyrektorzy zastosują się do tego okólnika, który nawiasem mówiąc jest tylko „martwą literą“, a pójdą z postępem naprzód dla dobra sprawy, dla dobra sportu polskiego.

Pomimo tego, że objawy jakie przytoczyłem są lokalne, kierowane jakimiś względami, należałoby kwestję wyświetlić przez nasze najwyższe organa sportowe i ustalić drogę pewną, drogę rozsądku, aby młodzieży szkolnej nie kępować, dać jej możliwość te dwa dni w tygodniu po dwie godziny uprawiać sport pod okiem fachowców; niech wyrastają na naszych reprezentantów i manifestują, że jesteśmy narodem ucywilizowanym.

Mam nadzieję, że jeżeli wszyscy będziemy sobie zdawali sprawę z tego, czym jest sport dla młodzieży i młodzież dla sportu polskiego, szybko przezwyciężymy wszelkie niedostatki i wkrótce będziemy mogli być dumni, że nasi przedstawiciele na najbliższej Olimpiadzie godnie będą bronić barw narodowych, wysuwając się z szarego końca — obecnych czasów.

Inż. St. Kowalski.

Odpoczynek po treningu na placu w Helenowie.

Obecny stan naszego sportu.

Nie mogę się oprzeć wrażeniu, że stan, w jakim się obecnie nasz sport znajduje, wprawdza w błąd nie tylko sportowców, ale i mecenasów tego ruchu.

Wielka ilość klubów sportowych, masowe zainteresowanie się piłką nożną, częste zawody i mitingi lekkoatletyczne wywołują wrażenie, że u nas wprawdzie poziom jest jeszcze niski, rekordy nic nieznaczące, urzędnicy sportowi premiatywne, — że jest to naturalny objaw początkowania z jednej strony, a brak środków materialnych z drugiej.

Tymczasem wglębiając się w istotę rzeczy, porównyując sport nasz z zachodnim, południowym i północnym, dochodzimy do wniosku, że u nas jest zupełnie co innego, *że u nas niema jeszcze zamiłowania do sportu, wogóle chęci do podniesienia sprawności ciała, systematycznego śledzenia i dążenia do coraz lepszych wyników u każdego poszczególnego sportowca, niema tej silnej woli prawdziwego sportowca, która każe mu poświęcać pewną ilość czasu, sił i przyjemności w ciągu kilku lat z myślą ostatecznego wyrobienia się.*

Największa i najidealniejsza praca Zarządów klubów sportowych na nic się nie zda, jeśli młodzi adepci sportu nie będą idei sportowej popierać silną wolą.

Obserwując np. naszych piłkarzy, odnosi się wrażenie, że oni grają i trenują nie dla wyrobienia gibkości i wytrzymałości ciała, nie dla zdobycia błyskawicznej orientacji i zimnej krwi, dobrego oka i celności strzału, *lecz dla osiągnięcia sławy i oklasków galerji.*

Obracając się między adeptami tenisa nabiera się przekonania, że to nie są sportowcy *lecz zwolennicy przyjemnej zabawy w towarzystwie płci pięknej*, podobnie jak tańce, kąpiele na plaży morskiej, polowania w bażantarni i t. p.

Zapaśnictwo i boks pociąga wielu nie dlatego, że rozwija siły i zręczność, lecz przeważnie z powodu spodziewanych korzyści materialnych, wskutek tego są u nas dość pogardliwie traktowane.

Dzisiejszy sposób życia, pracy i odżywiania wywołuje degenerację rasy, a polepszenie rasy można uzyskać jedynie przez sport i gimnastykę i ściśle z tem związany moralny tryb życia.

Tymczasem możemy sobie otwarcie powiedzieć, że u nas niema zrozumienia dla tych celów i ani rząd centralny, ani władze komunalne, ani starsze społeczeństwo nie zdaje sobie sprawy z tego, że nie mniej, ale więcej ważkim od wykształcenia umysłowego jest wychowanie i wykształcenie fizyczne.

Jestem pewny, że nasi pedagodzy oburzą się słysząc to twierdzenie, nie mniej jednak je podtrzymują z tym dodatkiem, *że właśnie to niezrozumienie sprawy przez naszych pedagodów wypacza nasz sport w samem jego założeniu.*

Nasze sfery rządowe, ustawodawcze, nasza wyższa inteligencja i nasi plutokraci z politowaniem i ironją czytają albo nawet czytać nie chcą, że prezydentem państwa jest dawny piłkarz, że słynnego boksera witają na dworcu w Wiedniu władze rządowe i komunalne, że prujący własną piersią kanał La Manche pływak otrzymuje wstęgę Legji honorowej, — że następcą tronu angielskiego przerywa posiedzenie Rady Ministrów i zabiera Mac Donalda na mecz piłki nożnej.

Ale u nas inny przykład idzie zgóry i sfery, że tak powiem miazgodajne tyle wiedzą o sporcie i tyle się nim interesują, co *nasz chłop teorję filozoficzną ludów żyjących na Marsie*.

Stąd też ideowców sportowych w rodzaju Wacka Kuchara i kapitana Barana tak mało. — Ideologję klubów pochłania troska o byt materjalny klubu i stworzenie warunków dla przyszłych, daj Boże, sportowych pokoleń.

Smutne to, ale prawdziwe.

Antoni Rola.

Tym, którzy odeszli...

Na końcu tej pracy godzi się poświęcić kartę i Tym, których już niema między nami, a którzy, żyjąc brali żywy udział w sprawach dotyczących rozwoju naszego klubu. Oto niektórzy z nich:

Ryszard Winter, pierwszy prezes ŁKS., zasłużony działacz na polu organizacji klubu.

Wiljan Horocks członek honorowy ŁKS., dzięki jego poparciu otrzymał klub w bezpłatną dzierżawę od firmy J. K. Poznański w r. 1912 boisko sportowe kompletnie urządzone przy ul. Srebrzyńskiej.

Komorowski Leopold długoletni członek Zarządu ŁKS. Pełnił przez kilka lat funkcję gospodarza Klubu. Jeden z lepszych lekkoatletów.

Galawas James — członek honorowy.

Żmigrod Józef — członek czynny.

Hanke Józef — długoletni gracz przedwojenny I-iej drużyny.

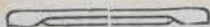
Jeziński Feliks — długoletni członek.

Antoni Poznański — gracz I-iej drużyny, ostatnio gracz K. S. Cracovia.

Mike Stanisław — gracz II-iej drużyny.

Wysiłki Ich i ofiarna praca nie poszły na marne. Ł. K. S. będący dziś w pełni rozwoju i urzeczywistniający coraz bardziej cele, dla których powstał, — te słów kilka poświęca Ich wdzięcznemu wspomnieniu.

Cześć Ich pamięci!

PROGRAM UROCZYSTOŚCI JUBILEUSZOWYCH. 1908-1924.

Niedziela, dnia 10 sierpnia 1924 roku.

Godz. 8 r.: Zbiórka na placu I-go Oddziału Łódzkiej Straży Ogniowej Ochotniczej, ul. Konstantynowska 4.

Godz. 8.30 r.: Wymarsz pochodu na boisko własne ulicą Piotrkowską, Karola i przez park ks. J. Poniatowskiego.

Godz. 10 r.: Nabożeństwo oraz poświęcenie sztandaru i boiska.

Godz. 20: Bankiet dla zaproszonych gości i delegatów pokrewnych stowarzyszeń w sali Malinowej Grand-Hotelu.

ZAWODY SPORTOWE.

Niedziela, dnia 10 sierpnia r. b.

ZAWODY KLUBOWE.

Godz. 15: 1) przedbiegi na 100 mtr., 2) bieg pań 60 mtr., 3) rzut dyskiem, 4) bieg 1500 mtr., 5) skok wzwyż panów, 6) skok wzwyż pań, 7) rzut oszczepem, 8) skok o tyczce, 9) finał biegu o 100 mtr., 10) piłka-siatkowa pań.

Godz. 17.30: zawody w piłkę nożną. 11) **Warta** (Poznań) — **Ł. K. S.**

Podczas przerwy:

12) szafeta 4 × 100 mtr.

ZAWODY LEKKOATLETYCZNE MIĘDZYKLUBOWE.

Piątek, dnia 15 sierpnia r. b.

Godz. 9.30: 1) przedbiegi na 100 mtr., 2) rzut dyskiem (przedboje), 3) skok w dal, 4) rzut kulą, 5) przedbiegi na 200 mtr.

Godz. 11: zawody w piłkę nożną, 6) **Ł. K. S.**: Seniorzy—Juniorzy.

Godz. 15.30: 7) finał rzutu dyskiem, 8) finał biegu 100 mtr., 9) rzut oszczepem, 10) skok wzwyż, 11) bieg 1500 mtr., 12) finał biegu 200 mtr.

Godz. 17.30: zawody międzynarodowe w piłkę nożną, 13) **Vasas** (Budapeszt) — **Ł. K. S.**

Sobota, dnia 16 sierpnia r. b.

Godz. 17: 1) przedbiegi na 400 mtr., 2) skok o tyczce, 3) szafeta 4 × 100 mtr., 4) bieg 5 klm., 5) piłka koszykowa **Ł. K. S.**

Niedziela, dnia 17 sierpnia r. b.

Godz. 8: 1) maraton skrócony 25 klm. (szosowy), 2) pięciobój klasyczny 3) finał 400 mtr.

Godz. 9.30: zawody pań, 4) przedbiegi na 60 mtr., 5) rzut oszczepem, 6) skok w dal, 7) piłka uszata.

Godz. 15: 8) finał 60 mtr., 9) skok wzwyż, 10) piłka siatkowa, 11) szafeta 10 × 100 mtr. panów.

Godz. 17.30: 12) zawody międzynarodowe w piłkę nożną; rewanż **Vasas** (Budapeszt) — **Ł. K. S.**

Komisja Sportowa zastrzega sobie prawo zmiany powyższego programu.

Uprasza się Kluby o zgłaszanie swych zawodników na zawody w dniu 15, 16 i 17 sierpnia najpóźniej do dnia 11/VIII r. b.

Komisja Sportowa.

Łódź, dnia 25 lipca 1924 r.

Ponieważ uroczystość obecna jest powtórzeniem chwili jaką klub nasz przeżywał w roku 1912, przytaczamy poniżej program tej uroczystości.

Łódzki Klub Sportowy.

Własne Boisko przy ul. Srebrzyńskiej Nr. 37-39.

Czwartek, 16 maja 1912 r. — Początek o godz. 2-ej po południu.

PROGRAM Wielkich Igrzysk Olimpijskich.

JURY SĘDZIOWSKIE: p. p. Maurycy Poznański, Maurycy Hertz — członek protektor Ł. K. S., Tomasz Horrocks — członek honorowy Ł. K. S., dr. Teodor Drabczyk — Warsz. Koło Sportowe, Cezary Borysławski — Konsulat Łódzki W. T. C., Wacław Taubwurcel — prezes Ł. K. S.

LEKARZ HONOROWY: p. dr. H. Szumacher — Ł. K. S.

STARTER: p. inż. Zenon Sienkiewicz — Ł. K. S.

ASYSTENCI: pp. Włodzimierz Nowicki — W. T. C., Aleksander Kowalewski — Ł. K. S.

SĘDZIOWIE PRZY MECIE: pp. Włodzimierz Mostowski — Akad. Zw. Sp., Juljusz Miller — W. T. C., inż. Stanisław Szolc, inż. Włodzimierz Szonert — Ł. K. S.

SĘDZIOWIE TORU: pp. Józef Ruedolf — Ł. K. S., Józef Lewalski — Ł. K. S., Henryk i Stanisław Lubawscy — Ł. K. S.

NUMERATOR: p. Jakób Szwarz — Ł. K. S.

GOSPODARZ PLACU: p. Arnold Heiman — Ł. K. S.

POŚWIĘCENIE BOISKA.

Nr. 1. Bieg 100 metrowy.

{ } { } { }
{ } { } { }

Nr. 2. Rzut piłką uszată.

{ } { } { }
{ } { } { }

Nr. 3. Bieg 400 metrowy.

{ } { } { }
{ } { } { }

Nr. 4. Rzut dyskiem.

{ } { } { }
{ } { } { }

Nr. 5. Skok w dal.

{ } { } { }
{ } { } { }

Nr. 6. Bieg pocztowy 600 m. po 200 m.

() () ()
 () () ()
 () () ()

Nr. 7. Skok wzwyż.

() () ()
 () () ()

Nr. 8. Skok o tyczce.

() () ()

Nr. 9. Bieg 1000 metrowy.

() () () ()
 () () () ()

Biorący udział w igryzkach:

- 1) Drabkin B.—„Newcastle“ 2) Dressler A. — „Kraft“ 3) Filipiński J. — Ł. K. S.
 4) Joss A.—„Union“ 5) Klatt A.—„Union“ 6) Komorowski L.—Ł. K. S. 7) Kozłowski M.
 —„Newcastle“ 8) L. J. — „Newcastle“ 9) Miller B. — Ł. K. S. 10) Mühl F. Ł. K. S.
 11) Urbach A. — Ł. K. S. 12) Poznański M. — Ł. K. S. 13) Raczeński — Ł. K. S.
 14) Reinberg A.—„Union“ 15) Rusecki A.—„Newcastle“ 16) Sołowjow K.—„Newcastle“
 17) Jakiewicz J.—Ł. K. S.

NAGRODY: ŻETONY.

Nr. 10. Match w piłkę nożną (Foot-Ball)

między drużynami: „Akademickiego Związku Sportowego“ z Krakowa, a—„Łódzkiego Klubu Sportowego“.

		Mostowski		
	Cepurski		Kraśniński	
	Dubowski	Stolarski	Karwat	
Rutkowski I	Rutkowski II	Słowiński	Zabza	Kisielewski
Sienkiewicz	Hanke	Miller	Hanke II	Żakiewicz
	Lewalski	Mühl	Poznański	
	Uznański		Filipiński	
		Bestwik		

TEGOROCZNE REZULTATY AKAD. ZW. SPORT.

21-go kwietnia r. b. z „Pogonią I“ we Lwowie 3:3 („Cracovia I“—„Pogoń I“ 2:2)
 1-go maja r. b. z „Robotniczym Klubem Sportowym“ w Krakowie 6:0.

ŁÓDŹ—Ł. K. S. (białe).

SĘDZIA: p. Rossman — „Union“.

NAGRODA: WIENIEC.

Orkiestra fabryczna Tow. Akc. J. K. Poznańskiego.

CENY MIEJSC:

Łoża 4 rb., Siedzące 75 k., Wejście 40 k., Młodzież szkolna i członek. Tow. 30 k.
 Cena programu 10 kop.

Zakończenie.

Przedkładając niniejsze sprawozdanie ogółowi członków Ł. K. S., oraz społeczeństwu łódzkiemu, zdajemy sobie jasno sprawę, że nasz dorobek sportowy powinien wszystkich napawać otuchą, iż klub nasz po wytkniętej drodze kroczyć będzie z żelazną konsekwencją, mając na swym sztandarze wypisane hasło „w zdrowem ciele zdrowy duch”,

Dalszej pracy dla dobra Ojczyzny i Sportu Polskiego nie boimy się wcale i jesteśmy dumni, że możemy być tą małą cegiełką w ogólnym gmachu Rzeczypospolitej Polskiej.

W życiu naszego Klubu musimy zauważyć, zwłaszcza w bieżącym roku, wzmożoną pracę — lot w górę —, która na każdym obserwatorze wywiera imponujące wrażenie.

Staramy się wszystkimi rozporządzalnymi środkami i siłami nadrobić utracone wskutek wojny lata w naszej pracy sportowej. Musimy bez wahania iść naprzód i realizować szczytne cele założycieli naszego Klubu.

Na czoło zadań wysuwa się budowa parku sportowego, mającego być chlubą polskiego Manchesteru, a nawet sportu polskiego. W tej dziedzinie zrobiliśmy dużo.

Gdy 2 lata temu, przystępując do założenia parku, przyrzekaliśmy sobie urządzić go choć w części na uroczystość jubileuszową, słabi duchem i wiarą w swe siły uważali nas za marzycieli i z niedowierzaniem odnosili się do naszych zamierzeń. A jednak! Cicho, bez rozgłosu, zdała od turkotu wrzecon polskiej Łodzi Komitet Budowy Parku Sportowego z p. J. Wolczyńskim, jako przewodniczącym i p. Z. Skibickim, jako wiceprzewodniczącym na czele przystąpił przy wydatnej pomocy fachowej braci Żegotów, jako kierowników budowy parku, do początkowych robót ziemnych i w ciągu niespełna 2 lat potrafił doprowadzić rzeczoną budowę do daleko poza naszymi zamiarami leżących granic.

W tej dziedzinie czeka nas jeszcze duży wysiłek; z wiarą w nasze siły, z ufnością w powodzenie naszych zamiarów kroczyć będziemy naprzód, by młodzieży — przyszłej chlubie narodu — zapewnić jak najprędzej miejsce, gdzie przyjemne z pożytecznym się łączy, gdzie będzie ona mogła nabierać tak nam potrzebnej teźyzny fizycznej.

Przechodząc do organizacji naszego Klubu, należy szybko dokonać reorganizacji w kierunku rozbudowy.

Należy napływającej młodzieży zapewnić fachowe kierownictwo oraz opiekę ojcowską.

Żądania czysto sportowej natury domagają się od nas utrzymania bezwzględnej czystości i wszechstronności.

W dziedzinie piłki nożnej praca nasza pójdzie w szybszem tempie, aniżeli dotychczas, bo zachęceni dotychczasowymi wynikami zdwoimy energję, aby móc jak najwięcej dostarczać graczy do zawodów państwowych.

Dużą pomocą w tej pracy jest p. Czeisler, trener Klubu, którego wyniki pracy należy w tem miejscu podkreślić.

Lekka atletyka pod fachowym kierownictwem p. Rembowskiiego dostarczy nam z młodych obecnie zawodników — talenty sportowe.

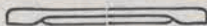
W najbliższym czasie musimy zorganizować sekcje: szermierki, tenisa, pływacką, strzelecką, narciarską, wycieczkową oraz kolarską. Materiału dobrego dla tych sekcji nie braknie. Gotowy Park Sportowy ułatwi zrealizowanie tych zamiarów.

Nie należy też i o inwentarzu sportowym zapomnieć. Obecny jego stan nie zadowalnia potrzeb członków — zawodników, z powodu szczupłej ilości i jakości. Również konserwacja tego inwentarza wymaga znacznie większych wkładów pieniężnych, aniżeli dotychczas. Wierzymy szczerze, że obecny skład Zarządu sprostą wszystkim trudnościom i zdoła w niedługim czasie zrealizować nasze postulaty.

Wzywamy przeto wszystkich do pracy, pracy wyteźonej gwoli spełnienia celów i zadań naszego Klubu.

Ufamy, że apel nasz nie pozostanie bez echa; czynnie i wydatnie pomogą nam w pracy wszyscy członkowie i poprą nas usilnie, gdyż tylko w ten sposób będziemy mogli osiągnąć wysokie niveau sportowe.

K. Ł.

L. K. S. II. w r. 1923.

Spis członków Ł. K. S.

1. Ahnert Juljusz
2. Andrzejak Edmund
3. Ahnertówna Jadwiga
4. Andrzejak Edward
5. Adameczewski Józef
6. Antkowska Irena
7. Andrzejak Marjan
8. Ankerstein Witold
9. Andrzejak Marjan
10. Auerbach Czesław
11. Adamusiak Bolesław
12. Asdiejew Aleksy
13. Asdiejew Teodor
14. Ajzenberg Aleksander
15. Barcz Wiktor
16. Barez Jan
17. Bajer Konstanty
18. Bogacki Stefan
19. Broniarek Władysław
20. Brykowski Stefan
21. Bernhardt Stefan
22. Barańska Izabela
23. Bronzel Zygmunt
24. Bernhardt Lucja
25. Borkowski Karol
26. Bechciński Jan
27. Bronczewski S.
28. Boldowicz Konstanty
29. Baranowski Jan
30. Bajerski Stanisław
31. Bojanowski Stanisław
32. Buźnicki Jan
33. Bernard Mieczysław
34. Bocheńska Eleonora
35. Bartodziejski Kazimierz
36. Bielecka Wiktorja
37. Bocheński Szczepan
38. Budziarski Wincenty
39. Biegański Antoni
40. Blemer Zygmunt
41. Borkowski Stefan
42. Berdys Ludwik
43. Bocianowski Marjan
44. Błaszczyk Michał
45. Biskupska Marja
46. Buc Franciszek
47. Bukiewicz Zygmunt
48. Bryński Czesław
49. Błaszczyk Zygmunt
50. Beyer Tadeusz
51. Brzozowski Ludwik
52. Bem Aleksy
53. Barczewski Jan
54. Barczewski Zygmunt
55. Borowski Wacław
56. Bigosiński Mieczysław
57. Besterman Jerzy
58. Busiakiewicz Wacław
59. Braun Tadeusz
60. Bernauer Bronisław
61. Borman Mieczysław
62. Czekański Izydor
63. Cyll Wawrzyniec
64. Czekański Jan
65. Cieślak Ludwik
66. Chazins Jakób
67. Chłodziński Bolesław
68. Cerpisz Władysław
69. Cieślak Lucjan
70. Czarnowski A.
71. Cichocki Bolesław
72. Cerbel Oskar
73. Czech Stefan
74. Cichocki Witold
75. Czekański Ł.
76. Chomicz Stanisław Dr.
77. Chorążak Józef
78. Cichocka Marja
79. Czajka Józef
80. Czekański Kazimierz
81. Chojnacki Henryk
82. Chojnacki Edward
83. Cichocki Aleksander
84. Ciaś Józef

85. Dobrowolski Lucjan	136. Gapow Alfons
86. Dunajski Adam	137. Gałęski Stefan
87. Dębski Marjan	138. Galewicz Witold
88. Dębowski Józef	139. Garbarski Daniel
89. Dyńko Józef	140. Gostomski Karol
90. Dobrska Halina	141. Grajwoda Edmund
91. Danielewicz Mieczysław	142. Glathe Bronisław
92. Denel Alfred	143. Goliński Paweł
93. Denel Janina	144. Gertner Piotr
94. Denel Fryderyk	145. Groszyński Longin
95. Djakoff Michał	146. Garbowska Janina
96. Dąbrowski Henryk	147. Golański Jan
97. Drynkowski Stefan	148. Giebartowski Gustaw
98. Drynkowska Irena	149. Grabski Longin
99. Dobrzański Bolesław	150. Goszczyński Józef
100. Dębowski Kazimierz	151. Groszkowski Tadeusz
101. Droba Józef	152. Gabrysiewicz Artur
102. Dzierzgowska Janina	153. Gajewski Jan
103. Domagalski Konstanty	154. Górecki Roman
104. Dunin-Zuchowski Stan.	155. Gacki Władysław
105. Dunikowski Marjan	156. Gutekunst Teodor
106. Durka Jan	157. Grąbczewski Edward
107. Dudziński Jan	158. Galewicz Mieczysław
108. Doberstein Artur	159. Gałęcki Kazimierz
109. Doberstein Aleksander	160. Grajwoda Zygmunt
110. Duszyński Bogusław	161. Gumowski Stanisław
111. Dawidowicz Mateusz	162. Grochólski Józef
112. Daszkiewicz Władysław	163. Gabryel Henryk
113. Epstein Leon	164. Garbacki Henryk
114. Egierski Mieczysław	165. Gałęzyński Zbigniew
115. Erendt Stanisław	166. Gębicki Teodor
116. Epstein Jan	167. Gałęcki Antoni
117. Fijałkowski Jan	168. Grucz Roman
118. Fiszer Mieczysław	169. Gabryończyk Kazimierz
119. Frakowski Mieczysław	170. Gułaj Jan
120. Foersterówna Ada	171. Gałęcki Stefan
121. Foersterówna Alfreda	172. Grynke Ryszard
122. Feja Jan	173. Grąbczewski R.
123. Fiszer Adolf	174. Grass Otto
124. Frontczak Kazimierz	175. Gall Franciszek
125. Frontczak Marjan	176. Galewicz Longin
126. Frankiewicz Stanisław	177. Guziński Andrzej
127. Fiszer Rudolf	178. Grodzicki Bolesław
128. Frencel - Kesznerowa Ste-
fanja	179. Gazicki Michał
129. Francówna Janina	180. Goszczyński Mieczysław
130. Feja Franciszek	181. Gołębiowski Kazimierz
131. Feja Hieronim	182. Gołębiowski Jerzy
132. Fiksówna Zofja	183. Gierłowski Henryk
133. Fiksówna Marja	184. Heiman Arnold
134. Fichna Stefan	185. Herbe Edward
135. Feja Ludwik	186. Horroks James
	187. Horroks Artur

188. Holecgreber Henryk
189. Haubert Edward
190. Holecgreber Stanisław
191. Hanke Zygmunt
192. Hauserówna Eugenja
193. Honkisz Karol
194. Haerter Adolf
195. Hauptfleisz R.
196. Hanke Karol
197. Hermut Aleksander
198. Haskiel Leon
199. Hauser Adam
200. Holeczek Henryk
201. Hamerski Kazimierz
202. Halpern Jakób
203. Holecgreber Józef
204. Hirszfild Adolf
205. Henneberg Emanuel
206. Hercberg Józef
207. Horowiak Józef
208. Hildebrand Zenon
209. Hese Leon
210. Hamelska Marja
211. Holdrowicz Walerja
212. Iżykowski Feliks
213. Jarkiewicz Jan
214. Jakubowski Stefan
215. Janer Wacław
216. Janowski Władysław
217. Janieki Józef
218. Jaskulski Adam
219. Jaroszek Marcei
220. Jarocka Irena
221. Jaguś Wacław
222. Jungowska Irena
223. Jasiński Teodor
224. Jędrzejewska Janina
225. Jarociński Mirosław
226. Jaster - Krzemińska Sabina
227. Jankielewicz Krystjan
228. Jung Leon
229. Jaruga Edmund
230. Jurkiewicz Stanisław
231. Jagiełło Adam
232. Jastrzębski Stanisław I
233. Jastrzębski Stanisław II
234. Jakubiec Leopold
235. Józwiak Bronisław
236. Jastrzębski Janusz
237. Jagielski Jan
238. Jagielski Franciszek
239. Jeziorny Michał

240. Jędrzejewski Jan
241. Jędryszczak Józef
242. Komorowski Juljan
243. Krachulec Zygmunt
244. Kowalski Stanisław
245. Kozłowski Zenon
246. Kozłowski Czesław
247. Kowalski Antoni
248. Kowalski Aleksander
249. Kołaczkowski Jerzy
250. Kempner Stanisław
251. Kaucke Józef
252. Kasman Józef
253. Kwaśniewski Henryk
254. Kołaczkowska Zofja
255. Klinger Roman
256. Kowalski Romuald
257. Kołaczkowski Leon
258. Kowalczyk Stefan
259. Kędzia Leon
260. Kroning Artur
261. Kaczmarek Mieczysław
262. Kudelski Feliks
263. Kopciuch Aleksander
264. Kowalski Stefan
265. Kowalski Jerzy
266. Krzemiński Bronisław
267. Kuźnicki Stanisław
268. Kleinerman Aleksander
269. Kołodziej Kazimierz
270. Kaszner Robert
271. Kowalski Marjan
272. Kujat Bertold
273. Kakiet Józef
274. Kaliński Zygmunt
275. Kulisiewicz Józef
276. Kaszczyk Bronisław
277. Kłoczkowski Zygmunt
278. Kula Mieczysław
279. Karolewski Henryk
280. Kucharski Feliks
281. Kulisiewicz Teodor
282. Krett Stanisław
283. Kisson Henryk
284. Kaleciński Feliks
285. Kaliński Mieczysław
286. Krauze Otton
287. Kneblewski Leonard
288. Kozierowski Stanisław
289. Krąkowski Czesław
290. Krzyżanowski Wacław
291. Krzeszowski Apolinary

292. Klimek Piotr
 293. Klausówna Marta
 294. Krzemiński Mieczysław
 295. Kordasz Aleksander
 296. Kozubski Jan
 297. Karnawalski Zbigniew
 298. Kuźmiński Janina
 299. Kozłowska Jadwiga
 300. Król Mieczysław
 301. Kowalski Zygmunt
 302. Korcelli Mieczysław
 303. Klechda Eugenjusz
 304. Klechda Tadeusz
 305. Kurczewski Mieczysław
 306. Kasprzakówna Natalja
 307. Kulisiewicz Jan
 308. Kowalski Kazimierz
 309. Klimek Jan
 310. Kamieniak Bronisław
 311. Kołodziejski Waclaw
 312. Kostrzewski Stefan
 313. Kern Aleksander
 314. Kobza Edmund
 315. Kozielski Władysław
 316. Kowalski Stanisław
 317. Kunkłówna Zofja
 318. Kopezyński Tadeusz
 319. Królewski Stefan
 320. Korcelli Kazimierz
 321. Kostrzyński Kazimierz
 322. Kinderman Ernest
 323. Konopka Heljodor
 324. Krzeczowski Mieczysław
 325. Kabat Stefan
 326. Kubjak Jerzy
 327. Kruk Franciszek
 328. Kwaśniewski Tadeusz
 329. Kłoptówna Eugenja
 330. Kwiatkowska Łucja
 331. Koźmiński Seweryn
 332. Kazimierzak Mieczysław
 333. Książkowski Czesław
 334. Kościńska Jodwiga
 335. Kubiakówna Feliksa
 336. Kurpertowicz Waclaw
 337. Kowalewski Kazimierz
 338. Komar Mieczysław
 339. Klajda Roman
 340. Koźmiński Firmin
 341. Kubiak Bernard
 342. Kulikówna Felicja
 343. Kwiatkowski Leon
 344. Kozielski Józef
 345. Kucharski Stefan
 346. Kustrzyński Zygmunt
 347. Krzemieniewski Marcelli
 348. Kucharski Konstanty
 349. Klisewicz Stanisław
 350. Krawczyk Jan
 351. Kaufman Aleksander
 352. Kozanecki Marjan
 353. Kaczmarek Bolesław
 354. Kokorzewski Edmund
 355. Kucharski Waclaw
 356. Kowalski Stefan
 357. Kordasz Aleksander
 358. Krzemiński Feliks
 359. Lubawski Henryk
 360. Dr. Langbard Paweł
 361. Lange Zygmunt
 362. Lewandowski Mieczysław
 363. Lipiński Marjan
 364. Lewalski Józef
 365. Lutrosiński Aleksander
 366. Lamprecht Stefan
 367. Lutrosiński Eugenjusz
 368. Leśniewski Walenty
 369. Lewandowska Dorota
 370. Lutrosiński Andrzej
 371. Lubowiecki Edmund
 372. Langner Bronisław
 373. Langner Władysław
 374. Lubowiecki Eugenjusz
 375. Lenczewski Jan
 376. Leśniczak Zygmunt
 377. Lenarciński Mieczysław
 378. Lutrosiński Zdzisław
 379. Lewi Ludwik
 380. Lipszyc Jakób
 381. Leszczyński Adam
 382. Lityński Klaudjusz
 383. Lewandowski Leon
 384. Lubowiecka Jadwiga
 385. Laskie Alfred
 386. Liebe Alicja
 387. Lange Szezeban
 388. Lisowski Bolesław
 389. Luchniak Franciszek
 390. Lewandowski Franciszek
 391. Lenczewski Jan
 392. Łuszkiewicz Józef
 393. Łuba Feliks
 394. Łojszczyk Waclaw
 395. Lewicka Helena

396. Łaczkowski Bolesław
397. Łuszczyński Piotr
398. Łuniewski Stanisław
399. Łuczak Wiktor, jun.
400. Łuczak Wiktor, sen.
401. Łaniewski Włodzimierz
402. Lutrosiński Medard
403. Łuchniak Franciszek
404. Longiewski Leon
405. Lange Aleksander
406. Łukasiewicz Karol
407. Łaszewski Konrad
408. Montag Józef
409. Mrowiński Stefan
410. Myszkowski Eugenjusz
411. Mike Czesław
412. Mike Stefanja
413. Mizera Bolesław
414. Malczak Wawrzyniec
415. Michalski Feliks
416. Młynarczyk Józef
417. Majewski Józef
418. Maciejewski Józef
419. Mike Wiktor
420. Michałowski Antoni
421. Morawcówna Regina
422. Müller Stanisław
423. Mühlh Franciszek
424. Majchrzak Bolesław
425. Mike Leon
426. Malinowski Henryk
427. Malinowska Jadwiga
428. Majerowska Kazimiera
429. Mieleczarek Zygmunt
430. Markiewicz Edward
431. Malczuk Eustachy
432. Mandelbaum Stanisław
433. Max Ryszard
434. Muszyński Jan
435. Malinowski Marjan
436. Merle Zygmunt
437. Miller Karol
438. Mirttenbaum Marjan
439. Mike Irena
440. Miliński Stanisław
441. Malewski Eustachy
442. Michalak Leopold
443. Makiewicz Antoni
444. Mikułka Jan
445. Majczak Jan
446. Majówna Franciszka
447. Mieszkowski Stanisław

448. Matuszkiewicz Włodzimierz
449. Michalski Franciszek
450. Monic Ludwik
451. Mir Emil
452. Malinowska Marja
453. Mikulski Marjan
454. Marcinkowski Stanisław
455. Malinowski Bolesław
456. Maciaszczyk Tadeusz
457. Maciński Tadeusz
458. Metelski Edmund
459. Mikołajczyk Bolesław
460. Madejski Mieczysław
461. Mierzwiński Zygmunt
462. Maczewski Stanisław
463. Mroziewicz Władysław
464. Nowakowski Władysław
465. Nawrocki Eugenjusz
466. Notaker Wilhelm
467. Niedźwiedzki Bolesław
468. Nitsche Karol
469. Nawrocki Stanisław
470. Nitecki Jan
471. Nalewajczyk Stanisław
472. Nowakowski Lucjan
473. Niedzielski Adam
474. Niedzielski Bogumił
475. Nowakowski Władysław
476. Niedzielski Józef
477. Nowakowski Tadeusz
478. Nowakowski Stanisław
479. Niedzielski Ludwik
480. Nirnsztajn Stefan
481. Nowiński Wacław
482. Nawrocki Jan
483. Niedźwiedzki Stanisław
484. Niedźwiedzki Kazimierz
485. Nowicki Kazimierz
486. Oświeciński Józef
487. Olszewski Marjan
488. Otwinowski Franciszek
489. Obrubański Adam
490. Odzieniec Mieczysław
491. Oleczyk Aniela
492. Oleczyk Marjan
493. Oleczyk Kazimierz
494. Olejniczak Antoni
495. Opol Konstanty
496. Otto Zygmunt
497. Ordyński Tadeusz
498. Orzykowska Natalja
499. Otwinowski Marjan

500. Olszewski Bronisław
501. Olejnik Stefan
502. Olszenko Bronisław
503. Otocki Feliks
504. Pujdak Jan
505. Pellikan Bernard
506. Przybyszewski Czesław
507. Pilger Julian
508. Pająkówna Marja
509. Piotrowski Stanisław
510. Podczaski Zdzisław
511. Popp Alfons
512. Pawlakówna Pelagja
513. Porowski Józef
514. Piestrzyński Ludwik
515. Peyser Juljusz
516. Piątkowski Stanisław
517. Pol Michał
518. Piotrowski Adam
519. Podolski Zdzisław
520. Podlaski Wiktor
521. Poznański Stanisław
522. Piątkowski Józef
523. Piaskowski Bolesław
524. Pędzimaż Antoni
525. Piesowicz Tomasz
526. Pietrzak Michał
527. Płóciennik Stefan
528. Podrygalski Bronisław
529. Pawlińska Janina
530. Przyjemski Stanisław
531. Pianowski Kazimierz
532. Płosznaski Mieczysław
533. Piestrzeniewicz Leon
534. Polańczyk Ignacy
535. Paul Wilhelm
536. Pospieszyńska A.
537. Pałczyński Kazimierz
538. Peitsch K.
539. Pretsch Tadeusz
540. Pudlarz Stanisław
541. Pfeifer Józef
542. Pausewicz Lucjan
543. Papee Marjan
544. Procel Antoni
545. Pisarski Ludwik
546. Pol Stefan
547. Pawłowski Stefan
548. Pospieszyński Roman
549. Pietruszewska Janina
550. Pietruszewska Irena
551. Pałowski Tadeusz

552. Polankiewicz Aleksander
553. Puszczyński Edward
554. Rybiński Witold
555. Rogowski Czesław
556. Reszke Alfred
557. Reszke Paweł
558. Rymkiewicz Władysław
559. Rot Hugon
560. Różycki Stefan
561. Rogacka Alfreda
562. Rozner Rudolf
563. Romanek Franciszek
564. Rychter Wacław
565. Ruszkowski Bolesław
566. Radziejewski Kazimierz
567. Rogowski Eugenjusz
568. Rabczyński Henryk
569. Rzewski Aleksy
570. Rakowski Ludwik
571. Rozenblat Mieczysław
572. Rogacki Stanisław
573. Rozner Tadeusz
574. Rogoziński Zygmunt
575. Rack Stefan
576. Rimler Karol
577. Rawieki Daniel
578. Rozner Bronisław
579. Różycki Jakób
580. Rakowski Wacław
581. Rębowski Szczepan
582. Rutkowski Marjan
583. Rogacka Hanka
584. Rogacki S.
585. Rębowski Czesław
586. Rot Jan
587. Rakowski Edmund
588. Rymkowski Kazimierz
589. Dr. Reiterowski H.
590. Ryczel Herman
591. Rozenblum Samuel
592. Repftówna Stefanja
593. Sendkiewicz Edmund
594. Skarzyński Teodor
595. Sandomierski Zygmunt
596. Steinhardt J.
597. Spodenkiewicz Henryk
598. Skibińska Władysława
599. Sobczyński Józef
600. Sobis Karol
601. Skorezyński Konstanty
602. Skibiński Zygmunt
603. Skarbel Czesław

604. Strzelczykowski Władysław
605. Sinderman Edward
606. Śledź Antoni
607. Sprusiak Franciszek
608. Straus Jan
609. Skwarczyński Henryk
610. Stebelski Roman
611. Slewka Bolesław
612. Strzelecki Adam
613. Sosnowski Bolesław
614. Śmiałkowski Bronisław
615. Snowarski Stanisław
616. Sosiński Adam
617. Świderski Edmund
618. Stupnicki Roman
619. Sopezyński Marjan
620. Skrzyński Jan
621. Szymański Czesław
622. Seidengart Feliks
623. Stankowski Teodor
624. Sikorski Tadeusz
625. Sikorski Jan
626. Smulski Wacław
627. Suzin Franciszek
628. Szmagier Tadeusz
629. Stepień Eugeniusz
630. Szubert Reinhold
631. Świderski Henryk
632. Szymański Ignacy
633. Salecki Roman
634. Szendel Adolf
635. Sawka Stefan
636. Stolarski Mieczysław
637. Szaniawski Tadeusz
638. Sapiński Wacław
639. Szungiel Józef
640. Szlicheciński Piotr
641. Smidtówna Leokadja
642. Śledź Jan
643. Ślazakow Wacław
644. Szcześniewski Gracjan
645. Szwedyc Marjan
646. Szendel Henryk
647. Szymek Karol
648. Spodenkiewicz Tadeusz
649. Spodenkiewicz G.
650. Spodenkiewicz Leon
651. Szimat Leon
652. Sprusiński Stefan
653. Szneider Ludwik
654. Sochecki Aleksy
655. Stankiewicz Władysław

656. Staller Alfred
657. Szczygielski Seweryn
658. Szpurna Marjan
659. Szumacher Henryk
660. Dr. Szumacher
661. Staniszewski Wincenty
662. Snowarski Bolesław
663. Szymczak Zygmunt
664. Samburski Donat.
665. Sier Izak
666. Silberstein Bernard
667. Szypkowski Adam
668. Sośniak Klemens
669. Staniszewski Michał
670. Szczygielski Alfons
671. Szafrąński Edmund
672. Surowiak Antoni
673. Sejneński Mieczysław
674. Szeps Jakób
675. Suwała Stefan
676. Skarzyński T.
677. Sambowski B.
678. Samborski Donat
679. Taubwurcel Wacław
680. Trojanowski Sylwester
681. Trautówna Adela
682. Trojanowski Mieczysław
683. Trocki Konstanty
684. Tomiak Franciszek
685. Troska Dyonizy
686. Trojanowski Antoni
687. Thiel Adolf
688. Tujanowski Franciszek
689. Torene Rejmund
690. Trzaska Stanisław
691. Taubwurcel Zygmunt
692. Taubwurcel Tadeusz
693. Triebe Jan
694. Tokarski Władysław
695. Topolska Irena
696. Tobiacelli Adam
697. Trojanowski G.
698. Tworos Roman
699. Trzaska Dyonizy
700. Ulatowski Tadeusz
701. Urbanowicz Stanisław
702. Urbanowski Kazimierz
703. Ulas Zygmunt
704. Ulman Edmund
705. Uznański Zygmunt
706. Waleński Karol
707. Wolczyński Józef

708. Wardęszkiewicz Kazimierz
709. Wodzyński Aleksander
710. Wardęszkiewicz Henryk
711. Wnukowski Stanisław
712. Węzyk Stanisław
713. Wójeicki Eugenjusz
714. Wanatowski Bolesław
715. Wagner Bernard
716. Wadzyńska Marja
717. Wadzyńska Ludwika
718. Włodarski Bolesław
719. Włodarski Zygmunt
720. Wayer Stanisław
721. Wucow Henryk
722. Wętkowski Wacław
723. Woźniak Juljan
724. Wasilewski Stanisław
725. Witanowska Helena
726. Woskowicz Eugenjusz
727. Walkowski Wacław
728. Wróblewska Wiktorja
729. Waker Romuald
730. Wolski Stanisław
731. Wilczyński Edmund
732. Wadzyński Antoni
733. Wandochowicz Czesław
734. Wołowski Edmund
735. Wisławski Tadeusz
736. Wilczyński Henryk
737. Wiśniewski Roman
738. Woszczyk Henryk
739. Woźniakowski Tadeusz
740. Weis Edward
741. Wilczyński Władysław
742. Wrocławski Marjan
743. Wrocławska Adela
744. Wysocka Marja
745. Woźniak Jan
746. Wiśniewski Władysław
747. Włodarczykowa Stefanja
748. Włodarski Stefan
749. Wiśniewski Wacław
750. Włodarczyk Bolesław
751. Wiciejewski Józef

762. Winduliński Stefan
763. Woytan Zygmunt
764. Wiśniewski Stanisław
765. Wielkopolan Zygmunt
766. Wanal Marjan
767. Wawizewski Leon
768. Wrzowski Bolesław
769. Woskowicz Jan
770. Wirowski Józef
771. Weiner Bernard
772. Woźniak Jadwiga
773. Wilczyński Edmund
774. Wilczyński Bronisław
775. Wielkopolan Z.
776. Zejdel Czesław
777. Zandt Andrzej
778. Zieliński Ignacy
779. Zetz Rudolf
780. Zieliński Jan
781. Żegota Józef
782. Zawadziński Juljan
783. Żegota Kazimierz
784. Żegota Franciszek
785. Zarembski Józef
786. Zakrzewski Jerzy
787. Zieliński Henryk
788. Zgliczyński Stanisław
789. Zarzycki Włodzimierz
790. Zdrojewski Euzebjusz
791. Ziemiański Józef
792. Zejdel Teodor
793. Zaczyński Stanisław
794. Zakrzewski Jan
795. Zrobkiewicz Alfred
796. Zmudziński Henryk
797. Zabrocki Mieczysław
798. Zapędowski Mieczysław
799. Zabłocka Irena
800. Zawadzki Lech
801. Zrobiński Marjan
802. Zmigrodzki Józef
803. Zieliński Józef
804. Zarzyński Wacław

Warunki przyjęcia do Ł. K. S.

Wyciąg ze statutu Ł. K. S.

Art. 5.

Członkami Towarzystwa mogą być osoby obojga płci od lat 21, bez różnicy wyznania i narodowości, zamieszkałe w okręgu działalności Towarzystwa.

Uwaga I: Młodzież od lat 17 może przyjmować czynny udział w pracach Towarzystwa, lecz nie w charakterze członków.

Uwaga II: Do Towarzystwa nie mogą należeć osoby ograniczone w prawach sądownie.

Art. 6.

Zyczący sobie wstąpić do Towarzystwa przedstawiają Zarządowi piśmienną deklarację z powołaniem się na dwóch członków, jak również wpłacają wpisowe w wysokości 3 złotych i składkę roczną w ilości 12 złotych.

Uwaga: Osoby nowowstępujące uważane są od dnia złożenia deklaracji i opłacenia wpisowego, jako kandydaci do przebalotowania ich przez Zarząd, poczem uważani są za przyjętych w poczet członków po otrzymaniu zwykłej większości głosów.

Art. 7.

Osoby, nieprzyjęte przez Zarząd, mogą ponownie przedstawić swoją kandydaturę, jednakże nie wcześniej, jak po upływie pół roku.

Uwaga: Zarząd nie jest obowiązany motywować nieprzyjęcie kandydata.

Art. 8.

Członkowie towarzystwa dzielą się na honorowych i rzeczywistych.

Uwaga: Członkowie, jak honorowi tak i rzeczywisci, noszą specjalny znaczek sportowy.

Art. 9.

Członkiem honorowym Towarzystwa może być każda osoba, która okazała wielkie zasługi dla tegoż Towarzystwa.

Uwaga: Członkowie honorowi zwolnieni są od płacenia składek rocznych i wpisowego.

Art. 10.

Członkiem rzeczywistym może zostać każda osoba, przyjęta przez Zarząd i opłacająca roczną składkę w ilości nie mniejszej od 12 złotych.

Art. 11.

Każdy honorowy i rzeczywisty członek Towarzystwa ma prawo:

- a) oddawać swój głos na ogólnem zebraniu;
- b) być wybranym do Zarządu.

Art. 12.

Członkiem Towarzystwa przestaje być każdy:

- a) kto piśmiennie zawiadomi Zarząd o wystąpieniu z Towarzystwa;
- b) kto nie ureguje zaległych składek po trzykrotnem napomnieniu;
- c) wykluczony z liczby członków przez ogólne zebranie za szkodliwą dla Towarzystwa działalność lub postępek uwłaczający honorowi obywatela.

Uwaga I: Członkom, zarówno występującym jak i wykluczonym nie zwraca się wpisowego ani też składek rocznych.

Uwaga II: Z ustępujących i wykluczonych członków Zarząd sporządza listę, którą przedstawia ogólnemu zebraniu do zatwierdzenia.

Art. 13.

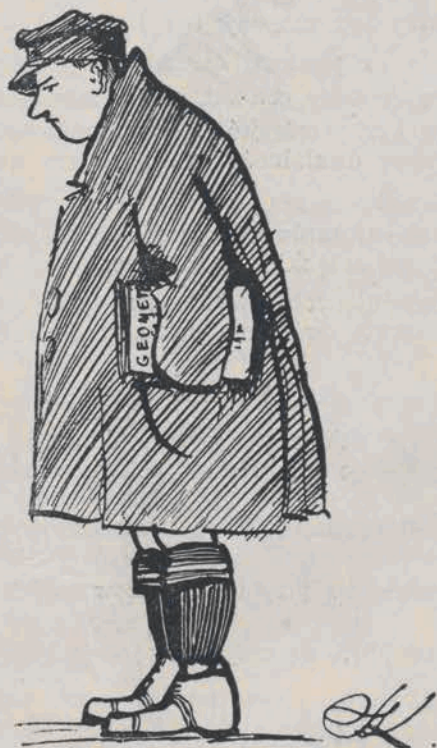
Składki członkowie składają na ręce skarbnika lub jego zastępcy, w dowód czego tenże wydaje odpowiednie pokwitowanie.

Sekretarjat L. K. S. czynny jest w poniedziałki i czwartki od godz. 7—8 wieczorem.

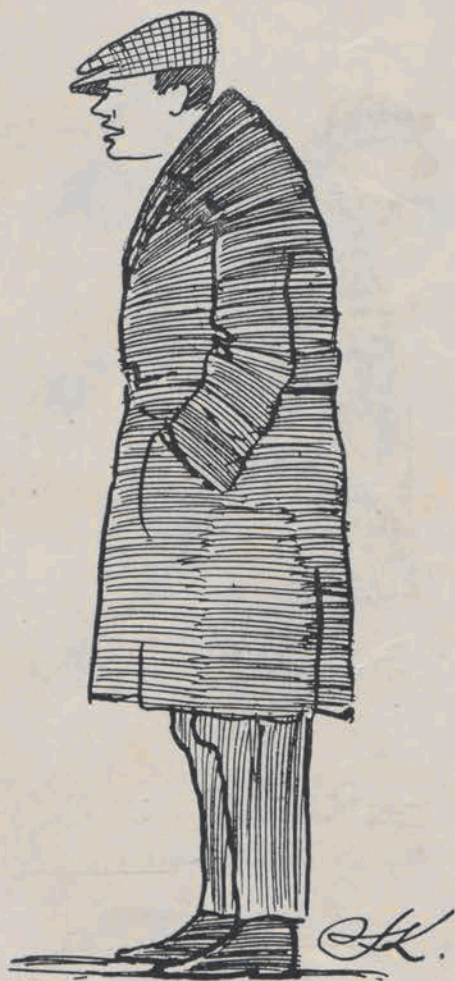
Lokal L. K. S. mieści się przy ul. Piotrkowskiej Nr. 92, parter, przeciwna oficyna.

Park Sportowy znajduje się przy ulicy Aleje Unji Nr. 2 (dojazd tramwajami Nr. 5 i 8).

Karykatura Karola Hankego.

Karykatura trenera Klubu Lajosza Czeislera.

22
—
796 PR

Otto robi główkę...